

De twintigste eeuw toegewijd aan 't Heilig Hart van Jezus

<https://hdl.handle.net/1874/236011>

Vak 71

Twintigste Eeuw

toegewijd a.h. b. hart

101

mm 13220

Henrich

Alfred Thorsen

101
De Twintigste Eeuw

TOEGEWIJD AAN

'T HEILIG HART VAN JEZUS.

W. VAN NIEUWENHOFF S. J.

TWEEDE DRUK.

Vermeerderd met den Zendbrief van
Z. H. Leo XIII
en de opdracht der geheele wereld.

AMSTERDAM
G. B O R G,
1899.

IMPRIMATUR:

H. J. BORGHOLS,

AMSTELODAMI,

Libr. Cens.

die 15 Maii 1899.

Bladwijzer.

NOVENE.

Bladz.

I.	Jezus stelt zijn Hart voor ter vereering	1
II.	Jezus Christus heeft deze devotie gewild en bevestigd.	7
III.	Jezus klaagt over verachting.	17
IV.	Jezus klaagt over heiligschennis en oneerbiedigheid.	24
V.	Jezus vraagt wederliefde .	33
VI.	Jezus vraagt liefde, die zich door daden toont	40
VII.	Jezus vraagt eerherstelling.	49
VIII.	Jezus wijst zelf deze eerherstellingen aan	58
IX.	Jezus belooft Zijn vereerders overvloedige gunsten . . .	69

Nieuwe Litanie ter eere van 't heilig Hart.	83
Kruisweg ter eere van het lij- dende Hart.	88
Toewijding aan 't heilig Hart. .	105
Encycliek over de toewijding van het menschdom aan het aller- heiligst Hart van Jezus . .	107
Toewijding van de Wereld aan het allerheiligst Hart van Jezus .	123
Schietgebeden met aflaten verrijkt	125
Gebed ter zalig-en heiligverklaring	126

WOORD VOORAF.

Het besluit van 2 April 1899, waarbij eene nieuwe Litanie van 't heilig Hart van Jezus, niet alleen voor de bisdommen Marseille en Autun, of voor de orde der Visitatie en de Sociëteit van Jezus, maar voor heel het Christenvolk in alle oorden der wereld tot bijzonder en openbaar gebruik werd goedgekeurd, was reden genoeg om deze met eenige omschrijving in 't licht te zenden.

Op dienzelfden dag werd bovendien het voornemen bekend gemaakt van Z. H. Paus Leo XIII om tot geneesmiddel in de dagelijks toenemende

rampen, die ons kwellen, geheel de wereld aan het allerheiligste Hart van Jezus toe te wijden.

Dit spoorde mij aan de nieuwe Litanie in te leiden door eene negendaagsche oefening, die zoowel dienen kan ter voorbereiding van het feest door Onzen Heer zelven verordend, als ter opwekking voor de *negen eerste Vrijdagen*, aan welke Jezus Christus zoo heerlijke gunsten heeft beloofd.

De *kruisweg* ter eere van 't Lijdende Hart van Jezus kan gedurende de oefening van 't *Heilig uur* de smarten en verlatenheid des Heeren voor den geest brengen, en de *opdracht* door de Gelukzalige Margareta-Maria zelve gedaan, is een voorbeeld, hoe wij ons geheel en al aan 't aanbiddelijk Hart des Verlossers kunnen toewijden.

Moge in de twintigste eeuw, dit boekje van toewijding onder de vele voortreffelijke geschriften, die het Hart van Jezus, *onze vrede en onze verzoening* meer doen kennen en beminnen, mede iets bijdragen om de zoo stellig uitgedrukte verlangens Zijner versmadede liefde voldoening te geven.

's Gravenhage, Pinksterdag 1899.

W. VAN NIEUWENHOFF S. J.

I.

Jezus stelt Zijn Hart voor ter vereering.

Den 16den Juni 1675 verscheen Onze Heer Jezus Christus aan Margareta-Maria, eene kloosterzuster der Visitatie te Paray-le-Monial. Zij gevoelde een hevig verlangen om Hem een blijk van wederliefde te geven. Toen sprak Hij: „Gij kunt Mij uwe liefde niet beter bewijzen, dan door te doen, wat Ik u reeds zoo dikwijls heb gevraagd.” Bij deze woorden ontdekte Hij Zijn heilig Hart en ging voort:

„Ziehier het hart, dat de menschen zoozeer heeft bemind.

Wanneer wij deze woorden aandachtig nagaan, blijkt het ons duidelijk, waarin de vereering van het heilig Hart eigenlijk bestaat.

„Wanneer wij aan God hulde en eerbied bewijzen, is dit om onzentwil”, zegt de H. Thomas „en niet om God. Zijne eere vermeederen, kan het schepsel nooit, want Hij is uit zichzelf vol van heerlijkheid. Doch wie Gode eer bewijst, erkent zijne minderheid tegenover God, zijne afhankelijkheid van God, de heerschappij van God over al het geschapene; en in deze erkenning ligt ons hoogste geluk, dewijl zij ons aan God verbindt met een band van inniger en volkomener liefde, dan ooit tusschen menschen kan bestaan. Doch om met God verbonden te worden, moet de mensch door voorstellingen, die hij met de zintuigen kan waarnemen, als bij de hand worden geleid. Hij ziet God niet en heeft aan iets zichtbaars behoefte,

om tot die hulde en eerbewijzing, die hem met God verbindt, te worden opgewekt. „*Het onzichtbare van God wordt door hetgene geschapen is, kenbaar en zichtbaar.* (Rom. I, 20.)

Zóo is het onzichtbare Woord Gods, de Zoon des eeuwigen Vaders, mensch geworden. Hij wilde gezien worden en gekend, bemind door den mensch. Niet alsof deze liefde Hem gelukkiger kon maken, dewijl Hij van alle eeuwigheid volmaakt gelukkig is, maar omdat Hij het eeuwig geluk wil van den mensch, en dit ligt alleen in diens liefde tot God.

Evenzoo verschijnt de menschgeworden God aan Margareta-Maria, eene maagd, die Hem zoekt, die vurig verlangt Hem blijk van hare hartelijke liefde te geven. Hij heeft haar uitgekozen om Zijn verlangen aan de menschen bekend te maken. Hij verschijnt haar, terwijl zij voor het H. Sacrament des Altaars neergeknield, zich afvraagt: wat kan ik voor Hem doen?

Zij ziet Hem in menschelijke gedaante, en Hij spreekt haar toe: „Het beste bewijs van liefde, dat gij Mij geven kunt, is doen, wat Ik u reeds zoo dikwijls heb verzocht.” Te weten, Zijne liefde aan de menschen bekend te maken. Daarom ontdekte Hij Zijn heilig Hart en ging voort: „*Ziehier het hart, dat de menschen zoozeer heeft bemind!*”

Mensch gelijk wij, had de Zoon des eeuwigen Vaders een hart in de heilige borst. *In den schoot der Moedermaagd* was het door den *H. Geest gevormd*. Gelijk alle ledematen Zijner menschelijke natuur was dit *Hart met het woord Gods zelfstandig vereenigd*, daarom was het de *heilige tempel Gods, van oneindige Majesteit*, een Godmen-menschelijk Hart. Jezus Christus wijst op dit hart, zooals wij menschen doen, wanneer wij van den ernst onzer liefde spreken. Het Hart is toch ten allen tijde en overal het zinnebeeld der

liefde. Wie hart voor iemand heeft,
 bemint hem, leeft voor dien beminde.
 Zoo staat hier Jezus Christus voor
 onze oogen om ons te zeggen: Ik heb
 u lief. Het heilig Hart van den Zoon
 Gods, ofschoon aanbiddenswaardig op
 zich zelve, is echter het voornaamste
 doel onzer vereering niet. Wanneer wij
 dankbaar de hand van een weldoener
 kussen, geldt onze dank deze hand
 niet zoozeer als den weldoener in per-
 soon. De vereering van het aanbidde-
 lijk Hart bedoelt evenzoo voorname-
 lijk den Goddelijken persoon van Je-
 zus Christus, die ons Zelf wijst op Zijn
 Hart, het bekende zinnebeeld der liefde,
 om aanschouwelijk te maken, wat Hij
 Zijne bruid met woorden zegt, dat Hij
 ons bemint. Te recht verzekert daar-
 om de H. Alphonsus, dat de vereering
 van het heilig Hart neerkomt op een
 liefbetoon voor Jezus Christus, die
 onze hoogste liefde overwaardig is.
 In zijn Godmenschelijk Hart, het spre-

kendste zinnebeeld der liefde en tegelijk het heerlijkst getuigenis, dewijl het, aan het kruis doorboord, de laatste druppelen bloeds voor ons vergoot, vereeren wij de brandende liefde van Jezus Christus voor ons. Aan dit Hart verklaart de Kerk, danken wij zijne voornaamste weldaden, en daarom noemt kardinaal Pie deze devotie eene korte samenvatting van heel onzen godsdienst, waarvan het eerste en laatste woord is: Bemin God bovenal.

Het goddelijk Kind Jezus in de Kribbe van Bethlehem en op den schoot Zijner Moeder, als eene bloem aan den stengel, herinnert ons het aanbiddelijk geheim der Menschwording. De Man van Smarten, Jezus aan het kruis, doet ons denken aan het liefdegeheim der Verlossing. Jezus Christus in 't H. Sacrament des altaars onder de gedaanten van Brood, openbaart ons deze alles te bovengaande liefde, die het levensonderhoud wil

wezen onzer ziel. Maar Zijn aanbidde-
lijk Hart stelt Hij ons voor als de
open bron, waaraan al de weldaden
ontspringen, die Hij sinds Zijne Mensch-
wording ons geschonken heeft en
schenken blijft, zoolang de wereld
staat. Hier geeft de Godmensch zijne
liefde in Haarzelve te beschouwen
en te vereeren, niet in hare uitwer-
kingen; de zon zelve stelt Hij voor
onze oogen, niet de voorwerpen, waar-
aan zij licht, kleur en warmte mede-
deelt.

II.

**Jezus Christus heeft deze devotie
gewild en bevestigd.**

„Het Hart van onzen goeden Meester”
schrijft Margareta-Maria, „wil de liefde
en hulde Zijner schepselen. Wij moeten
het beminnen uit al onze kracht en

vermogen. Hij zal Zijn rijk vestigen ondanks alle Zijne vijanden en hunne tegenwerkingen. Hij zal zich meester maken van onze harten, want de voorname bedoeling dezer devotie is de bekeering van ons hart tot Zijne liefde.”

Indien nu de devotie tot het heilig Hart van Jezus door geene andere kan vervangen worden, maar de voornaamste devoties, die tot de H. Kindsheid, tot het bitter Lijden en tot het aanbiddelijk Altaargeheim in zich besluit en ten laatste neerkomt op een vuriger, hartelijker, inniger beminnen van Jezus Christus zelven, dan geldt hier Zijn woord: „*Vuur ben Ik komen brengen op aarde, en wat wil Ik anders dan dat het brande?*” (Luc. XII. 47).

Hij heeft bemind willen worden en geboden: „Bemin Mij; uw geluk hangt er aan!” Toen de mensch door de zonde moedwillig Zijne liefde had verbeurd en reddeloos verloren ging, sprak Hij: „*Ecce Venio, Ik zal komen*”,

en Hij kwam op aarde. Niet als ver-
toornd rechter, maar als het teere
Kind eener maagdelijke moeder, het
schoonste van alle kinderen der men-
schen; klein werd de Heer, maar be-
minnelijk boven mate (Bern.), om den
menschen te zeggen: „Vreest niets,
komt bij Mij, bemint Mij?” Drie en
derftig jaren heeft Hij onder ons ge-
woond; en toen Zijne heilige handen
de kinderen zegenden en alle kranken
genazen, was het Zijn Hart, dat Hem
bewoog: Hij beminde. Toen Zijne hei-
lige voeten langs moeilijke wegen het
schaap zochten, dat verloren was,
dreef Zijn goddelijk Hart Hem voort.
Toen Zijn oog zich op den onschuldigen
jongeling vestigde; toen Hij weende
bij Lazarus' graf, openbaarde zich Zijn
Hart in dien blik, in deze tranen. Hij
laadde op Zijne heilige schouders onze
schuld; om deze te betalen gaf Hij
aan het schandelijk kruis Zijn leven.
Dit was de hoogste liefde, waar een

mensch toe komen kon; de Godmensch kon meer. Bij Testament had Hij in het laatste Avondmaal Zichzelf geheel vermaakt aan den mensch, opdat deze bij Hem, door Hem, van Hem niet enkel leven zou, maar het leven bezitten in vollen overvloed. Na zijn dood liet Hij Zijne zijde *openen*, — „een woord vol diepen zin,” merkt Augustinus op — de laatste druppelen bloed en dit open Hart moesten getuigen, dat Jezus Christus ons bemint. „*Wij hebben geloof geslagen*,” zegt Joannes, „*aan de liefde, die God ons toedraagt.*” (I Jo. IV 16). Doch de wereld gelooft niet, dat God den mensch bemint.

Joannes geloofde 't; maar hij had in 't laatste Avondmaal met 't hoofd aan Jezus' borst gerust. — „Waarom,” vroeg hem de maagd Gertrudis in een visioen, „waarom hebt gij niet vermeld, hoe dat goddelijk Hart bij Zijn leven van liefde voor ons klopte?

— „Ik moest aan de wereld verkondigen de Menschwording van het eeuwig Woord des Vaders,” antwoordde hij. „Later, als de wereld tot verval komt, zal Gods Voorzienigheid de liefde van het goddelijk Hart van Jezus openbaren, om zoo de uitdoovende liefde der menschen op te doen leven.)

Die tijd van verkoeling was gekomen in de XVIde eeuw. IJzige kou deed de harten verstijven. En ziet, nu vertoont zich de Zoon Gods in menschelijke gedaante aan eene onschuldige maagd, die geene andere liefde kent of wil dan de Zijne. Zij moet aan de wereld verkondigen, dat Hij den mensch niet uit mededoogen genegen is, maar als Zijn vriend bemint. Tot deze taak heeft Hijzelf haar uitverkoren, geroepen, voorbereid. Nu wijst Hij haar Zijn Hart, en verstaanbaar is zijn woord: „Ziehier Mijn Hart, dat de

¹) S. Gertrudis vita, Lanspergius Lib. IV—4.

menschen zóo bemint, dat het niets heeft gespaard om zich op te offeren en uit te putten in liefdebewijzen."

Rijst nu de vraag: waarom vereert gij het H. Hart van Jezus? Dan luidt het afdoende antwoord: omdat Jezus Christus Zelf dit uitdrukkelijk heeft gewild. Het zien van een menschelijk hart doet aan liefde denken. Hart en liefde plegen door hetzelfde woord te worden aangeduid, en met elkander verwisseld.

Onze Heer had kunnen zeggen: Zie, Ik bemin de menschen; Ik heb niets gespaard om Mij op te offeren en in liefdebewijzen uit te putten. Maar dit heeft Hij niet gezegd; of liever Hij heeft meer gedaan dan enkel zóo te spreken. Hij heeft het zichtbaar voorgesteld, door zijn Hart te vertoonen, en dit Hart aan te wijzen als de beweegkracht der liefde, als de bron, waaraan zij onttelt. Hij heeft dit gedaan, omdat uit dit Hart Zijne

Kerk is voortgekomen. Het Bloed en Water immers uit de heilige Zijde gevloed, vormen de bron van ons bovennatuurlijk leven en ons eeuwig heil. Daarom moet de liefde tot dit allerbeminnelijkst Hart het machtige middel zijn, dat de geloovigen uitnoodigt en opwekt tot wederliefde. Alleen een steenen hart, in eene borst van ijzer, kan bij de beschouwing van dit doorstoken en bloedend Hart onbewogen blijven, zonder door medelijden en wederliefde te worden geroerd.

Hij heeft het niet opgelegd als eene verplichting, doch zijn bepaald verlangen uitgesproken.

Keer op keer heeft hij Margareta-Maria verzekerd, dat zij het uitverkoren werktuig was in Zijne hand om de menschen tot Zijn Hart te trekken en zóó gelukkig te maken. Het krachtigste en onwederlegbare bewijs, dat Hij het wilde, ligt echter hierin: Hij heeft de schijnbaar machteloze pogingeener van

de wereld afgescheiden en in stille verborgenheid levende kloosterzuster tegen alle verwachting doen slagen. Hij heeft haar een priester aangewezen, die haar steunen zou, P. de la Colombière. Hij heeft de orde, waar deze toebehoorde, die reeds Zijn naam in haar vaandel droeg, met de eervolle taak belast het begonnen werk voort te zetten en alom te verbreiden. Toen begon de tegenstand voorgoed. Oversten, biechtvaders verzetten zich er tegen. Margareta-Maria gold voor eene overspannen dwaze. Allerlei hinderpalen rezen in den weg, vijanden stonden op aan alle kanten. Maar Jezus Christus had verzekerd: „Ik zal regeeren, ondanks mijne vijanden!”

Menschelijkerwijze moest de vereering van het H. Hart met Margareta-Maria in den kloostertuin van Paray-le-Monial zijn begraven. Slechts een glimlach van medelijden met de onnoozele geestdrijfster, die de vrucht harer kranke

verbeelding voor eene openbaring des Heeren wilde doen gelden, had mogen overblijven om de lippen van een vromen tijdgenoot. Dit is nochtans niet geschied. Het werk van Margareta-Maria is volkomen geslaagd. Haar naam is uit de minachting omhoog gerezen, stralend in den glans van een vlekkeloos leven, gekroond met de onsterfelijke glorie, dat zij Jezus' verlangen aan de menschheid bekend heeft gemaakt. Twee eeuwen na haar dood was zij zoo weinig vergeten, dat al hare brieven, mededeelingen en geschriften met groote nauwkeurigheid werden onderzocht. Toen daar geen woord in viel aan te wijzen, eenigermate met de zuivere en gezonde leer der Katholieke Kerk in strijd; toen hare deugd heldhaftig was gebleken, en God hare assche door wonderen met glorie omgaf, toen werd zij onder de Gelukzalige maagden opgeschreven, die het Lam volgen, waar het gaat; hare beeltenis

op de altaren wekt tot moedige navolging op. Hare voorspelling kwam uit: „Het Hart van Jezus zal heerschen!”

Alleen wat van God is, houdt stand; trotseert de tegenwerking der menschen, de wisseling der tijden en overwint.

Zoo blijkt het, dat de Vereering van 't heilig Hart des Verlossers door Hem zelve is gewild en bevestigd. Hij heeft er het merk van Zijn kruis op gedrukt, maar doet de glorie Zijner Verrijzenis er over schitteren. Want nu het ongeloof in onze stervende 19de eeuw zich vleit geheel de menschheid te beheerschen, knielt Paus Leo XIII, het zichtbaar opperhoofd der Kerk met deze, op den dag door Christus zelve daartoe bestemd, voor het altaar, brengt eerherherstel voor de zonden der menschheid en wijdt deze, wijdt de komende eeuw plechtig toe aan het aanbiddelijk en beminnenswaardig Hart van Jezus.

III.

Jezus klaagt over verachting.

In de laatste dagen van October 1673 vertoonde onze Heer aan Margareta-Maria Zijn beminnend Hart, bloedend van slagen en steken. Hij verklaarde: „Dit zijn de wonden, die Ik van Mijn uitverkoren volk ontvang. Anderen kwetsen Mijn Lichaam, doch zij verscheuren Mijn Hart.”

Wij staan voor het beschamend feit, dat Jezus Christus over de Katholieken zich beklagt. Nu de gebeurtenissen van twee eeuwen de kloosterlinge van Paray-le-Monial recht hebben gedaan; nu het hoogste kerkelijk gezag hare woorden juist, hare daden heldhaftig, hare glorie bij God onbetwifelbaar heeft verklaard, bestaat er geen redelijke grond tot mistrouwen van hare herhaalde verzekering, dat de Zoon

Gods ons aanklaagt van ondankbaarheid. „Voor dank”, sprak Hij 16 Juni 1675, „ontvang ik van de meesten enkel verachting, oneerbiedigheden, heiligschennis en koelheid in dit H. Sacrament van liefde!”

Wij gaan rouwmoedig luisteren naar Jezus' klacht en onderzoeken, wie zich aan verachting schuldig maken.

Liefde eischt wederliefde. Deze houdt haar in 't leven. Waar zij ontbreekt, zal de liefde sterven, misschien overslaan in afkeer en haat. Zóo bij den mensch. Ondankbaarheid is meer dan gemis aan wederliefde. Zij maakt de menschelijke liefde af met wreede slagen. Zij perst uit het gewonde hart geen zuchten van onbegrepen lijden, maar kreten van geweldige pijn. In diepe verontwaardiging vordert de met ondank bejegende de uitspraak der onbevangeu billijkheid. Hij die den wjngaard aanlegde, met alle zorg be-

werkte, vruchten verwachtte en niet dan zure druiven oogst, roept vertoornd de bewoners van Jeruzalem en de mannen van Juda op, om recht te spreken tusschen hem en zijn wijngaard. (Isa. V. 3.) Zoo doet Jezus Christus Onze Heer.

Zijn Hart is geduldig en rijk in ontferming, daarom bezwijkt zijne liefde niet. *Zijn Hart is een gloeiende vuuroven van liefde*, de vele wateren vermochten dien niet uit te dooven. (Cant. VIII. 7.) *Het Hart van Jezus is de Koning aller harten*, zoo is Hij sterker dan dood en graf; nooit zegt Zijne liefde: nu is het genoeg! Doch Hij klaagt.

Een kroon van scherpe doornen om het hoofd, beladen met Zijn kruis, overdekt met wonden en kwetsuren, waaruit het bloed langs alle zijden afdroop, staat Jezus in de Vastenavonden voor Margareta-Maria's oogen.

„Is er dan niemand,” vraagt Hij, „die medelijden met Mij heeft en deel wil

nemen aan Mijne smarten in den droevigen staat, waarin de zondaars, voornamelijk deze dagen, Mij brengen?"

Kan Christus nu nog lijden? vragen wij. Neen, onlijdelijk en onsterfelijk zit Hij aan de rechterhand Zijns Vaders in de glorie, maar sinds Zijne intrede in Gethsemane, tot Hij vrijwillig het leven aflegde aan het kruis, kon Hij lijden, omdat Hij wilde, en Hij leed onuitsprekelijk van de zonden der menschen. Hij overzag met Zijne Goddelijke Alwetendheid al wat erop aarde misdaan was, al wat er ooit gezondigd zou worden. En de zonden in de toekomst gepleegd, na Zijn offerdood aan het kruis, door hen die Zijne liefde hadden leeren kennen, veroorzaakten Hem niet enkel hevige smart, maar vervulden Zijne ziel met tegenzin en walging. De ongevoeligheid van Zijne drie voornaamste leerlingen, die geen uur met Hem konden waken, maar sliepen, terwijl bloedig zweet

Hem uitbrak, stelde voor Zijn oogen de onverschilligheid van vele Christenen die Zijn lijden niet zouden herdenken en koud blijven voor den smaad, in den loop der tijden Hem onophoudelijk aangedaan. Vandaar treden in 't visioen, waarmede Hij Margareta-Maria, gelijk vroeger en later andere uitverkorenen, begenadigt, oorzaak en gevolg, de zonde en hare straf, tegelijk op, ten einde gevoelens van deelnemende liefde in hun hart op te wekken.

Bovendien heeft de glorie van 't Verheerlijkt Lichaam den Verlosser niet gevoelloos gemaakt. Zijn Goddelijk Hart is voor de boosheid der menschen niet onverschillig geworden. Zij kwetst of pijnigt Hem niet, doch Hij voelt er een afkeer van, die, indien Hij nog lijden kon, Zijn doodsangst vernieuwen zou. Verdriet, onrust, tranen vergezellen het gevoel van leed als bijkomende omstandigheden. Toch is een machtig zelfbeheer, ook bij den

mensch op aarde, in staat het leedgevoel te beperken, die omstandigheden tegen te houden. Hoeveel meer vermag dit de vreugde der Zaligende aanschouwing in den hemel! Nochtans vermindert deze Jezus' haat tegen de zonde niet. Zij belet Hem niet te zien, welke beleedigingen Hem toegeslingerd worden, al vermogen zij niet Zijn troon te bereiken. In plaats van pijngevoelt Hij eindeloos mededoogen. Geen lijden doch ontferming beweegt Zijn Goddelijk Hart, en Zijne klacht heeft alleen ten doel de zondaars tot bekeering, de rechtvaardigen tot hartelijker liefde aan te sporen.

In de verschijning van 16 Juni 1675 beklagt zich Onze Heer, dat Hij tot loon zijner liefde van de meesten enkel verachting ontvangt.

Van de meesten verachting!

Hoe velen loochenen Zijn bestaan, Zijne Godheid, Zijn lijden uit liefde, Zijn zoenoffer voor onze zonden! Onder

hen, hoe velen, die gedoopt werden in Zijn Bloed; die Hij van den moederschoot af heeft opgevoed in Zijne Kerk, Zijne liefde heeft geopenbaard, aan Zijn heilig gastmaal toegelaten.

Niets dan verachting koestert voor Hem de afvallige Christen, die als geloofsverzaker zijn goddelijken Meester den rug keert en tot de vaan des vijands overloopt.

Bij ontelbaren bestaat deze verachting in eene ijzige onverschilligheid: zij weigeren het levensonderhoud voor hunne ziel te ontvangen in de H. Communie; weigeren zelfs met Paschen, wanneer de Kerk, Jezus' verontwaardigde Bruid, het op straffe des doods gebiedt. Het is, alsof zij het Joodsche volk, dat in de woestijn met het brood van den hemel regenend ontevreden, de vleeschpotten van Egypte terugvroeg, nazeggen: „ons walgt van deze lichte spijsze!” (Num. XXI 5.)

Het afslaan van de uitnoodiging des

konings om aan zijn gastmaal deel te nemen, dewijl tijdelijk voordeel of zinnelijk vermaak dit beletten, was eene smadelijke beleediging, waarover in de gelijkenis van 't Evangelie (Matth XIV) de koning zich verontwaardigd toonde. Maar de volstrekte weigering om zelfs eens in het jaar het gebod der Kerk te vervullen; de nuttiging van het Brood des levens, dat ons sterken moet in de gevaren der ziel, als overbodig en onnoodig te beschouwen, is grievende verachting. Over deze beklagt zich Onze Heer.

IV.

Jezus klaagt over heiligschennis en oneerbiedigheid.

„Het H. Hart”, aldus schrijft Margareta Maria, „werd mij voorgesteld als op een troon van vuur en vlam-

men, gelijk eene schitterende zon, naar alle zijden stralend, en doorzichtig als kristal. De wonde op het kruis ontvangen, was er zichtbaar. Eene doornenkroon omringde dit Goddelijk Hart, en een kruis stond er boven.

„Mijn Goddelijke Zaligmaker gaf mij te verstaan, dat deze werktuigen van Zijn lijden beduidden, hoe Zijne onmetelijke liefde voor de menschen de bron van al Zijn lijden was geweest. Dat al die folteringen van het eerste oogenblik Zijner menschwording voor Hem tegenwoordig waren geweest, en van toen af stond het kruis, om zoo te zeggen, in Zijn Hart geplant. Van dit uur af aanvaardde Hij alle smarten en vernederingen, welke Zijne heilige Menschheid gedurende Zijn sterfelijk leven zou ondergaan, en zelfs de beledigingen, waaraan Zijne liefde voor de menschen tot aan het eind der eeuwen Hem in het H. Sacrament blootstelde.”

De hoogste liefdegave van Jezus Christus wordt alzoo veracht. Ontheiligend misbruik gaat nochtans verder dan verachting. En wie telt het aantal ongelukkigen, die wel het Lichaam des Heeren nuttigen, doch te voren niet hun hart door eene oprechte, rouwmoedige biecht van groote zonden wilden zuiveren. Zij vernieuwen Judas' verraad: met een liefdeteecken leveren zij Jezus' aanbiddelijk Lichaam en Bloed aan den duivel, die over hen heerschappij voert. *Schuldig zijn zij aan het Lichaam en Bloed des Heeren!* (1 Cor. XI.)

Zij kwetsen het niet, zooals de beulen deden, „maar zij verscheuren Mijn Hart,” klaagt Jezus. Het allerheiligste van heel Gods schepping, in welks naam alleen, alle knieën moeten buigen in den hemel, op aarde en onder de aarde, wordt geschonden door de aanraking van onreine handen, door gruwelen, waarvan de herinnering

doet sidderen. Hoe menigmaal en waar deze werken der ongerechtigheid worden gepleegd, weet God alleen. Onze Heer beklaagt zich echter niet enkel over gruwelen. „Betoonden mij de menschen wederliefde,” zoo luidt Zijn woord, „Ik zou het niet tellen, wat ik voor hen gedaan heb, maar zij blijven ongevoelig en koud!” *On-
eerbiedigheden*, en koelheid is Zijn loon van eene groote menigte.

Somwijlen slaat een niet-geloovige in het heiligdom de Christenen gade, geeft op hunne houding en handelwijze acht en getuigt: „Deze menschen gelooven niet, dat een God waarlijk in hun midden woont; hun gedrag zou van eerbied blijk geven.”

Hard klinkt dit oordeel. Zij gelooven, maar bedenken het niet. En toch in de tegenwoordigheid van een vorst of vorstin dezer aarde toegelaten, heeft de gelukkige onderdaan voor deze enkel oog en oor. Hij spreekt op eer-

biedigen toon, weegt zijne woorden, laat zijne aandacht geen oogenblik afleiden door hetgeen hem omgeeft. Maar toegelaten, in de ontzagwekkende tegenwoordigheid van Hem, wien de engelen bevend aanbidden, houdt de Christen zich vrijwillig met wereldsche gedachten bezig, slaat blikken om zich heen, spreekt met zijns gelijken, lacht, schertst, verwijt wellicht bij schuldige voorstellingen en laat eene onbetugelde verbeelding vrij spel. „*Het huis mijns Vaders hebt gij tot een roovershol gemaakt!*” verweet Onze Heer den Joden, Math. XXI. 3) Welk verwijt past bij de oneerbiedigheid der Christenen tegenover het aanbeddelyk Sacrament!

De lijst der klachten is niet ten einde. De meesten loonen Jezus' liefde met ondank door verachting, heiligschennis, oneerbiedigheid; misschien vormen de ongeloovigen, de groote zondaars, van die meesten de meerderheid,

Doch gaat de belediging, door een vriend of een eigen kind aangedaan, niet veel dieper, dan wanneer zij van een verklaarden vijand komt? Klaagt niet de profeet David, vooruitziende, wat de Christus lijden zal: „*Indien een vijand dit gedaan had, ik kon het dragen, maar gij doet het, mijn vriend, mijn dischgenoot!*” (Ps. 54). Tot Petrus, Joannes en Jacobus, die in het lijdensuur des Heeren sliepen, klonk het zacht verwijt: „*Kunt gij geen uur met Mij waken?*” (Matth. XXVI) Wanneer echter de geloovige Christen op Zon- of feestdag vrijwillig nalaat de H. Mis bij te wonen, maakt deze zich, behalve aan overtreding van de wet der Kerk, niet schuldig aan betreurenswaardige *koelheid*?

De H. Mis vertegenwoordigt Christus' offerdood aan het kruis. Het bloed des Verlossers vraagt op het altaar den Hemelschen Vader verging voor onze zonden. Het stroomt

van het altaar en wil besproeien, reinigen, gelukkig, zalig maken al wie daar nederknielen. Is het geene meedoogenlooze *koelheid* verwijderd te blijven om eenig tijdelijk gewin of vermaak? Zoo gingen zij langs den Calvarieberg het hoofd schuddende, en keurden het *Slachtoffer der zondaren* geene aandacht waard.

Hoevelen, die alleen de H. Mis bijwonen, wanneer zij verplicht zijn, blijven afwezig, zoolang geen gebod hen drijft! Hen allen, die zonder eenigszins de bijzondere plichten van hun staat te krenken, dagelijks de H. Mis bij konden wonen en het niet doen, moet het verwijt van *koelheid* treffen. IJdel is de verontschuldiging: 't is geen noodzakelijkheid. Alsof liefde dwang behoefde, om getrokken te worden naar den beminde.

Buiten de H. Mis verblijft Onze Heer in het tabernakel, Zijne woontente onder de menschen. Hij toeft daar den gan-

schen dag, den heelen nacht, menigma-
malen plechtig tentoongesteld ter
aanbidding. Stroomen de aanbidders
toe? *Mild is het Hart van Jezus voor
allen, die het aanroepen.* Stijgen de
smeeingen van velen tot Hem op?
Is de toevloed groot, als die der ar-
men tot een vrijgevigen rijke? Er
wordt zooveel geleden op aarde en ge-
weend! Hier is Zijn *Hart, de bron
van alle vertroosting.* Komen de be-
droefden, de elders ongetroost wegge-
zondenen, putten uit deze Bron? Het
antwoord geeft Onze Heer zelf in Zij-
ne weemoedige klacht aan Margareta-
Maria: „Ik brand van verlangen om
in het H. Sacrament vereerd te wor-
den, en Ik vind bijna niemand, die
door wederliefde aan dit verlangen
voldoet, Mij eenige lavenis bied.”

Schaars bezet is het heiligdom, mees-
tal ledig. De menschen bezoeken hunne
vrienden, toonen dezen hunne hartelijk-
heid, voor Jezus zijn zij *koel en on-*

verschillig. Dit grieft Hem diep.

Maar ziet, Zijne getrouwen naderen tot de H. Tafel. Geene verplichting drijft hen; zij komen op Zijne uitnoodiging alleen. De mensch ziet echter enkel het uiterlijke, Jezus Christus doorschouwt het hart. Zijn deze harten voorbereid op Zijne komst? Indien zij 't niet waren; indien ijdelheid, hoovaardij, zelfzucht, zinnelijke geïchttheid, afkeer van den naaste en wrevel daar gelijk onkruid welig opgroeiden; indien deze ernstige gebreken niet-noemenswaarde beuzelingen werden geacht; indien geen verlangen om deze onreinheid uit de ziel te verwijderen hen tot oprecht gemeend leedwezen heeft gestemd; — heeft onze Heer dan geen recht te klagen over *koelheid*, die Zijne liefde in 't H. Sacrament vergeldt?

Getuigen niet die vele vrijwillige dagelijksche zonden, voor welke Onze Heer in den hof van Olijven Zijn bloe-

dig zweet vergoot, van onhartelijkheid voor Hem? O, dat de Christenen Hem met bijna enkel ondankbaarheid loonen, grieft Hem pijnlijker dan het lijden door de beulen Hem aangedaan. Proef de bitterheid, die mijn Hart overstelpt," luidt Zijne bede; „besproei met uwe tranen de onverschillige harten, die Ik voor mij had uitgekozen!"

Zijn deze klachten ongegrond? Heeft onze Heer alleen den tijd bedoeld, waarin Hij sprak? Kunnen wij met de hand op het hart getuigen; aan dit alles zijn wij onschuldig Heer!

V.

Jezus Christus vraagt wederliefde.

„Indien de menschen Mij slechts een weinig wederliefde bewijzen wilden, zou Ik alles, wat Ik voor hen gedaan

heb, weinig achten en indien zulks mogelijk ware nog meer voor hen doen.”

Deze roerende klacht des Heeren herinnert ons het karakter der machtige liefde, in het Hooglied aangegeven: „*Wanneer de mensch al het zijne gegeven heeft, zal het hem voorkomen, dat hij nog niets heeft gedaan*”. (Cant. VII.)

Waarin bestaat dan de wederliefde, die Christus van ons vraagt? „*Indien iemand Mij bemint*”, verklaarde Hij zelf in 't laatste avondmaal, en de H. Joannes heeft dit woord geboekt — „*zal hij Mijn woord onderhouden, en Mijn Vader zal hem liefhebben, en Wij zullen tot hem komen en Ons verblijf bij hem vestigen. Die Mij niet bemint, onderhoudt Mine woorden niet.*” (Jo. XIV. 23. 24.)

In de onderhouding van Gods wet bestaat alzoo de liefde. Ik heb Hem lief, daarom volbreng ik Zijn wil, nu

ben ik Hem aangenaam, welgevallig.

Mijne ziel gelijkt een kostbare parel, is in Gods oog bekoorlijk als eene welbeminde bruid, trekt Hem aan door eene wonderbare schoonheid. Wie éen gebod overtreedt in een gewichtig punt, verliest deze schoonheid; van deze ziel walgt God, zij is als een kind, dat in moedwillig verzet tegen zijn vader, de hand opheft om hem te slaan. Vijand van Jezus Christus is hij, die groote zonde bedrijft. Gelijk het Joodsche volk gaf hij de voorkeur aan Barabbas boven Jezus. Luide riep zijn drift: Geef mij liever de voldoening van mijn hartstocht; niet Hem, niet Hem!" Ontsteld als eens Pilatus, vroeg het geweten toen: „Wat zal ik dan doen met Jezus?" De hartstocht antwoordt: „Hij moet weg, Hij moet sterven!" — Welk kwaad heeft Hij dan gedaan?" — „Om het even, Hij moet aan 't kruis, Hij moet sterven? Wij willen niet, dat Hij over

ons regeere!" Het geweten bezwijkt geeft toe, en de Christen kruisigt Jezus Christus in zijn gemoed opnieuw; wordt schuldig aan Godsmoord.

Maar nu is hij zijn eigen moordenaar tevens. Gods vriendschap, waardoor alleen zijne ziel leefde, heeft hij vrijwillig verworpen. Hij is voor God een doode. Nu kan hij Jezus Christus niet beminnen, want daartoe is noodig, dat hij leeft. Al sprak hij nu de talen van menschen en engelen, hij geeft alleen klank, gelijk een stuk koper of eene schel, die luidt. Al deelde hij zijne bezittingen uit tot spijs voor de armen, *het baat hem niets, hij is niets*; (I Cor. XIII.) zonder de liefde tot God is hij dood, een lijk, in staat van bederf. Hij kan niet meer herleven, zonder een wonder van Gods almacht en barmhartigheid. Wanneer Gods hand dit wonder zijner opwekking begint te werken, komt hij tot besef van 't geen hij misdeed; in zijn hart

welt berouw op over zijn woord, werk of gedachte tegen den Wil van God; hij staat als de gestorven Lazarus uit het graf zijner zonde op en werpt zich weenende aan de voeten des Zaligmakers; belijdt in 't H. Sacrament van boetvaardigheid zijne schuld en belooft beterschap. Nu leeft hij weder; het witte kleed, in Jezus' bloed gereinigd, dekt hem opnieuw; aan zijn vinger blinkt de ring, die getuigt, dat hij kind is van God, broeder van Jezus Christus, en zijne herleving wekt vreugde en gejuich in zijn eigen hart, in Gods Kerk en bij de engelen in den hemel.

Nu bewijst hij wederliefde aan Jezus Christus. Deze acht het weinig, wat Hij voor hem deed; zou indien 't mogelijk ware, nog meer willen doen. Geroerd door zooveel liefde, zal nu de teruggekeerde, gelijk hij die Jezus Christus hartelijk bemint, niet enkel diens geboden in zaken van het hoog-

ste gewicht onderhouden, maar zelfs in punten van minder groot belang. De vurige en de oprecht dankbare beiden vragen niet: staat op de overtreding van dit gebod de straf der hel? Verlies ik het leven der ziel wederom, indien ik hier misdoo? Zij vragen: mishaaft het God, wanneer ik Zijnen Naam ijdel neem, of in eene geringe mate de naastenliefde krenk? God beleedigen willen zij niet, tegen geen prijs God mishagen. Hier is de liefde tot God, glanzend als gepolijst goud, schitterend als edelsteen, gezuiverd van al wat vroeger den glans bedekte.

Zoo menigmaal Jezus Christus mij vraagt: „Mijn kind, geef Mij uw hart!” bedoelt Hij deze liefde. Wie Hem deze toedraagt, geeft zijn hart aan God. „*Wandelt in de liefde*”, vermaant de apostel, (Ephes. V. 2) *zoals Christus ons heeft bemind, toen Hij zichzelf voor ons gaf tot eene opdracht*

en een offer aan God van zoeten geur." Hij stond voor mij zichzelf af; ik zoek Hem te behagen en sta mijn eigen wil af, mijn belang. Zijn welbehagen moet ik willen ten koste van het mijne; dan bemin ik Hem waarlijk en oprecht.

Zoeken echter de meesten *hun eigen belang, niet de belangen van Jezus Christus*, (II Phil. II. 20.) zoo bestaat er bij deze geen wederkeerigheid in de liefde. De mensch, die zich tevreden stelt geene zonde te bedrijven, welke Gods liefde wegneemt en de ziel van haar leven berooft, bezit nog liefde, leeft in staat van genade; doch lauw is dit hart, en deze liefde koel. „Geef „Mij uw hart, plaats Mijn hart als een „zegel op het uwe", (Cant. VIII. 6), beduidt alleen: laat ons trouwe vrienden zijn; neem Mijne belangen ter harte, dan draag Ik zorg voor de uwe. Dit heet „wonen in het Hart van Jezus, dat het huis der goddelijke liefde is.

Daar is het zoet rusten. De hongerige vindt hier hemelsch voedsel, de dorstige drinkt aan de bron des heils; uit het midden van het Paradijs stroomt deze bron langs alle zijden de harten der geloovigen in. De wond van Jezus' heilige Zijde is de ingang der ark; wie daar binnengaan, komen niet in den zondvloed om." (Lansperg, *Hom. 54 de passionc.*)

VI.

Jezus vraagt eene liefde, die zich door daden toont.

„Ik wil leven" getuigde de gelukkige Margareta-Maria, „als een onbezorgd kind in het Hart van mijn goeden Vader; Hem laten begaan en beschikken over mij naar Zijn welbehagen.... Want Hij heeft mij geleerd, dat Hij altoos voor me zorg zou dra-

gen, zoolang ik mij geheel aan Hem overliet.

„Dikwijls was ik ontrouw in dit opzicht, en dan kwam, wat ik verlangde, altoos verkeerd uit. Nu leg ik mij er op toe, te doen, wat Hij me zoo menigmaal gezegd heeft: „*Laat Mij begaan!*”

Wie Jezus Christus waarlijk liefheeft, vindt zijne vreugde in de eer, die Hem wordt aangedaan. Hij zou die willen verduizendvoudigen en wenscht, dat zijn Hart beter gekend en meer bemind worde. Voelde reeds de profeet zijn hart en heel zijn wezen van vreugde trillen; (Ps. 80.) hoe zou de Christen zijne blijdschap voor God verborgen houden? Hij zal den Heer belijden uit geheel zijn hart; hij zal tot Hem spreken, hoezeer hij maar stof en asche is; zijn hart tot Hem opheffen in den morgenstond. Zoo lang hij leeft, zal 's Heeren lof niet wijken van zijne lippen, want het Hart van Jezus, *waarin alle volheid der Godheid*

woont, dit Hart van goedheid en liefde overvloeiend, is allen lof overwaard. In de stille eenzaamheid zal het dankbare hart overdenken, hoe Jezus' hart eene peillooze diepte van alle deugden is; hoe daarin alle rijkdommen zijn van wijsheid en kennis; hoe in dit hart de Vader zijn welbehagen gevonden heeft, en de oudvaders, die door hun machtig geloof in den Verlosser als heuvelen boven de menschheid uitrezen, eeuwen te voren verlangend naar dit Hart hebben uitgezien.

En toch mag de ware liefde niet in lofbetuiging en hartelijke waardeering alleen bestaan; de H. Joannes vermaant ons : *niet slechts in woorden te beminnen, doch in daden en waarheid.* (I Jo. III, 18.)

Wie bemint, zoekt het bijzijn des geliefden, en wie het Hart des Verlossers, *die schatkamer van liefde*, binnengaat, gevoelt zich opgewekt tot daden, die getuigen, dat hij over deze schatten

vrij beschikken mag. Hij verzucht met den H. Bernardus: „Nu ik uw Hart, dat ik tevens het mijne mag noemen, gevonden heb, o allerzoetste Jezus, zal ik tot U, mijn God, bidden; laat mijne gebeden toe in dit heiligdom uwer verhooring, ja, trek mij geheel in uw Hart. O Jezus, die in schoonheid alles wat de oogen trekt, te boven gaat, reinig mij meer en meer van alle ongerechtigheid en zuiver mij van mijne zonden, dat ik door U gereinigd, tot U, Allerreinste, naderen moge en wonen in Uw Hart alle dagen mijns levens!”

Doch met Bernardus gaat hij voort: „*opdat ik uwen wil kenne en volbreng*!” Dit is het groote werk, waardoor alle liefde zich toont.

Liefde is niet met bijzijn tevreden, maar *geeft* ook, ontziet moeite noch arbeid, offert, staat af, wat zij bezit. „Hoog is de liefde van Jezus”, zegt Thom. à Kempis, (III. 5.) zij spoort aan tot het ondernemen van stoute

dingen en wekt op om altijd hogere volmaaktheid te verlangen." Zoo zal de vriend van Jezus volbrengen, al wat diens Hart begeert, vraagt en aanraadt. Of het zwaar valt, lang duurt, inspanning kost, hij doet het uit liefde, om Hem te behagen alleen.

Deze bedoeling is de tooverstaf, die alles, ook de meest gewone, zelfs onvermijdelijke handelingen verheft, adelt, in zuiver goud van liefde verkeert.

„Wonderbaar zijn de uitwerkselen dezer liefde. Wie niet bereid is alles te ondergaan om zich naar den wil des beminden te voegen, verdient geen ware minnaar te heeten. Wie bemint, moet al wat hard en bitter is, om den beminde gaarne tot zich nemen; om geen toevalligen tegenspoed mag hij ooit van hem heengaan." III. 5. „*De grootste liefde*", getuigt onze Heer zelf, „*heeft hij, die voor zijne vrienden zijn leven geeft.*" (Jo. XV. 13.) En van den bekeerden Saulus sprak de Heer tot Ana-

nias : „*Ik zal hem toonen, hoereel hij om Mijnen naam lijden moet.* (Act. IX. 16.) Zoo koos het Hart van Jezus Margareta-Maria uit om Zijn slachtoffer te worden. Haar had Hij bestemd om den gloed Zijner liefde mee de deelen aan de harten der menschen. Deze taak zal haar te staan komen op tegenspraak, beschaming en vernedering. Hij verschijnt haar en spreekt: „Ik zoek iemand, die zich wil opofferen voor mijn Hart, een slachtoffer, dat zich ten koste van alles wijden wil aan de uitvoering Mijner plannen.” In 't besef van Christus' ontzagwekkende Majesteit, wierp Margareta-Maria zich bevend aan diens voeten neder en stelde Hem heiliger zielen voor, die getrouw Zijne plannen zouden uitwerken, „Ik wil geen ander dan u,” hernam Hij, „en daarom heb Ik u uitgekozen.”

Bevreesd nochtans, dat Gods buitengemeene gunsten haar den eenvoudigen

geest harer orde zouden doen verliezen, wederstond Margareta-Maria lang aan de ingevingen des Heeren; doch alles bleek te vergeefs. Hij gunde haar geene rust, totdat zij gehoorzaam zich had aangeboden, tot al wat Hij verlangen zou, te weten: dat zij gewillig op zich nam alle soort van vernedering, tegenspraak en verachting, zonder ander vooruitzicht dan het verwezenlijken Zijner bedoeling.

Eens, dat Hij haar duidelijk te verstaan gaf: „Ik wil mij van u bedienen als werktuig om de harten tot Mijne liefde te trekken,” antwoordde zij: „Mijn God, ik begrijp niet, hoe dit geschieden kan!”

Hij hernam: „Door mijne almacht, die alles uit niets heeft gemaakt. Vergeet nooit, dat gij uit uzelve niets zijt, en nu een slachtoffer Mijns Harten, altoos gereed ter wille van de liefde te worden opgedragen.”

Margareta-Maria heeft hare moeilijke

taak volbracht. Smaad en vernedering heeft zij op zich genomen, om 's Heeren wil uit te voeren.

Zoo heeft ook ieder Christen de taak Jezus' liefde te doen regeeren in zijn eigen hart, ondanks alle verzet onzer bedorven natuur. Hij moet Jezus meester laten over zichzelf, hoe ook wereld en duivel hem daarin bemoeilijken. In dezen strijd toont zich onze liefde voor Christus.

Deze moet getuigt, dat ons hart voor Hem klopt, en Hij zal Zijn liefdevol plan in ons uitvoeren en, *„heerschen ondanks Zijne vijanden.”*

Drie middelen liggen in ons bereik om deze liefde tot Jezus Christus in ons op te wekken, te bewaren en te vergrooten. Ten eerste HET GEBED. Wie dit vraagt, verkrijgt; wie klopt, ziet de deur open gaan; want geen ander gebed komt zoozeer overeen met den wensch van Jezus' Hart, dat bemind wil worden. „Geef mij U meer te be

minnen, o Heer!" is Hem 't aange-naamste aller gebeden en wordt altoos verhoord.

Dan komt DE OEFENING. Wij kunnen ons gewoon maken aan God kleine offers te brengen. Onszelfen in 't gewone leven kleine voldoeningen ontzeggen om Zijnentwil, staat gelijk met het plukken van geurige bloemen, die wij Hem uit liefde aanbieden.

Eindelijk kunnen wij NADENKEN over de liefde, die Jezus Christus ons bewezen heeft in de kribbe, aan het kruis, op het altaar, en voortdurend bewijst in het H. Sacrament des altaars, waar Hij bij ons blijft, zich aan ons geeft, zich voor ons opdraagt. De gedachtenis zijner weldaden kan niet anders dan ons aansporen tot dank en wederliefde; daarom schrijft de H. Joannes: *Laat ons dan God beminnen, want God heeft ons het eerst bemind.* (1. Jo IV. 19.)

VII.

Jezus vraagt eerherstelling.

„Andermaal sprak Hij van Zijne liefde voor de menschen, die Hem met bijna enkel ondank beloonden. Dit deed Hem pijnlijker aan dan de smarteren, in Zijn bitter Lijden gedragen. Hij vroeg me: „Gij ten minste, vul aan, wat zij te kort komen, zooveel gij kunt.”

„Hoe kan ik het Heer? Ik ben zoo nietig en zwak.

„Ziedaar, nu kunt gij?” En Hij ontstak op eens een zoo fellen gloed in haar hart, dat zij meende te sterven en bad: „spaar me Heer, ik ben mensch!”

Wie God bemint, wil Hem geloofd, geprezen en bemind zien; toont zijne liefde, door alles wat in zijne macht

staat, te doen voor God. Maar vrienden deelen lief en leed te zamen. Wat de een lijdt, voelt de ander als zijn eigen leed. Nu beklagt onze Heer zich niet enkel over gemis aan wederliefde, maar over ondankbaarheid en grievende bejegening in Zijn H. Sacrament. Voor deze vraagt Hij vergoeding, eerboete, eerherstel.

Onder alle verschijningen, met welke Onze Heer Zijne uitverkoren bruid Margareta-Maria begenadigd heeft, treedt geene andere zoo op den voorgrond, als die van 16 Juni 1675, toen zij alleen, achter het koorhek der kloosterkapel, voor het H. Sacrament lag nedergeknield. „Jezus verscheen haar en toonde Zijn Goddelijk Hart in de geopende borst, brandend en met doornen omwonden, en gelastte haar zorg te dragen, dat om zoo groote liefde te vergelden, en tot herstelling der beledigingen van ondankbare menschen, eene openlijke vereering aan

Zijn Hart zou worden gebracht.” (*Kerk. Getijden.*)

Hier wederom de bede, telkens door Onzen Heer herhaald: „Gij ten minste vul aan, wat de anderen te kort komen, zooveel gij 't vermoogt.”

Dit is derhalve *eerherstelling*.

De mensch wordt door grievend leed geschokt. Een vriend is hem ontrouw geworden, heeft hem teleurgesteld, smadelijk bejegend, eene bloedende wond geslagen in zijn hart. Hij beklaat zich bij een anderen vriend, stort zijn hart uit. Deze voelt zich getroffen; drukt de hand van den geslagene en ziet hem aan met een blik, die al bleven de lippen zwijgen, hem verzekert: „Ik voel met u mede. Ik zou het ongedaan willen maken, wat u is geschied, dat weet gij.... maar wat ik kan, zal ik doen, reken op mijne trouw. Ik zal trachten u te doen vergeten, wat hij u misdaan heeft.” Zoo omhelst eene dochter hare snikkende moeder,

wier kind van haar is heengegaan: „Ik zal nooit van u weggaan: ik blijf bij u, wees getroost.”

Druppelt hier geen balsem in de open wond? Vriendschap en kindreliefde brengen troost in de smart. „Troost”, zegt de H. Thomas, „is de verkwikking, die het leed bedaren doet.”

Het Hart van Jezus stelt ons op dezelfde wijs niet enkel de liefde voor, die Hij ons toedraagt en op waardeering en wederliefde aanspraak doet gelden, doch bovenal Zijne versmade liefde. 't Is een *Hart verbrijzeld om onze misdaden, gehoorzaam geworden tot den dood, met eene lans doorstoken, een zoenoffer voor onze zonden*, maar bij en ondanks dit alles *verzadigd met versmadingen*. Daarom toont Hij niet slechts een vlammend Hart, dat bemint, maar een gewond en bloedend Hart, omwonden met de doornenkrans der menschelijke ondankbaarheden. Zoo vraagt het wederliefde, die aan de Zijne be-

antwoordt, smart, die ons beweegt om te vergoeden, wat de wreedheid der menschen Hem lijden doet.

De ware vereering van het Goddelijk Hart, vervult alzoo alle eischen der liefde. Zij houdt zich met den Beminde bezig, want kostbaar boven alles is haar *Zijne tegenwoordigheid*. Zij spoort tot werken, *tot groote daden* voor Hem. Maar *Zijn lijden* wordt ook het hare, zij is ontroostbaar over het onrecht Hem aangedaan; zij beproeft het Hem te vergoeden; daarin te slagen, acht zij haar hoogste geluk.

Eene aanzienlijke vrouw, door de Christelijke overlevering Veronica genaamd, snelde in deze stemming Jezus te gemoet op zijn tocht naar den Calvarieberg. Als een lam ging Hij ter slachtbank zonder den mond te openen. Hij zwoegde en wankelde onder den last van het verachte kruis. Zijn hoofd droeg een scherpe doornenkroon; Zijn gelaat was door kaakslagen gezwollen,

bespuwd en geheel van bloed bedropen, tot afschuwwekkens toe; een melaatsche geleek Hij, geen mensch.

Veronica let op geenspottende schare, op geen terugwijzenden soldaat, maar droogt met haar linnen doek het Goddelijk Aanschijn af. Hare hand is zacht en zorgzaam als die eener zuster.

Hoe welkom is Hem de verkwikking, die zij biedt! Wat Hij niemand ooit gaf, schonk Hij haar — 't was ook 't eenige, wat Hem nog bleef te geven: Zijne beeltenis, duurzaam in haar doek! Gedachtenis van hetgeen Hij uit liefde voor haar leed, gedachtenis, hoe zij Hem hare liefde toonde.

Op Zijn kruisweg heeft Onze Heer evenwel achter en naast Veronica Margareta-Maria gezien met de schare zijner vereerders, die van haar vernamen, dat Jezus Christus nog troost en vergoeding vraagt voor het schandelijk onrecht, Hem voortdurend aangedaan. Dat gezicht was Hem eene

verzachting, daarom liet Hij Zijne beeltenis onuitwisschbaar blijven in dien doek voor alle geslachten der aarde. En kan nu in den hemel geene smart Hem meer ontroeren, voor vreugde is Hij altoos gevoelig, onze eerherstelling verblijdt zijn Goddelijk Hart.

Drie redenen moeten ons bewegen, om het verlangen des Heeren te voldoen en ons te beijveren tot aanvulling van het ontzettend te kort, waarover Zijne liefde klaagt.

Eerst *de billijkheid*. Wie is er zonder schuld en heeft zich tegenover Jezus Christus in het H. Sacrament niets te verwijten? Onbillijk ware het de herstelling van het Jezus aangedane onrecht aan enkele vromen over te laten, of te beweren, dat deze teedere godsvrucht eigenaardiger aantrekkelijkheid voor de vrouw bezit. Zijne schulden voldoen is de hoogst eigenaardige plicht van dengene, die ze

gemaakt heeft, 't zij dan man of vrouw.

De naastenliefde komt na de billijkheid. Alle Christenen zijn broeders en zusters, kinderen van een huisgezin, welks Vader in den hemel woont. Velen onzer medechristenen zijn zóo ver afgedwaald, dat zij den eisch der billijkheid niet meer verstaan, veel minder voldoen. Ontelbaren gaan geheel op in de ijdele dingen der aarde en hebben den leugen lief. Niettemin behooren zij tot onze naasten, want Onze Verlosser heeft alles gedaan om hen zalig te maken. Velen van dezen zijn ons dierbaar, hun eeuwig heil gaat ons ter harte. Voor hen moeten wij opkomen, en naar 't woord van Paulus *elkanders lasten dragen om zóó de wet te vervullen van Christus*, (Galat. VI. 2.) die bij het heengaan van deze wereld ons op het gemoed heeft gedrukt: „*Bemint elkander, gelijk Ik u bemind heb,*” (Jo. XIII.) De ware

liefde wil het geluk des naasten, bevordert het naar best vermogen. Dit nu doen wij, wanneer wij voor onzen naaste vergiffenis afsmeeken, trachten aan te vullen, waarin hij te kort schiet. Deze liefde is het eenige teeken, waaraan de wereld ons erkennen moet als leerlingen van Christus. (Joh. XIV.) Nochtans, indien ook alle beweegredenen ons ontbraken, moet *de liefde van Christus ons drijven*. (2 Cor. V.) Hij vraagt het, Hij dringt er op aan, Hij wil onze eerherstelling, *en Hij wordt niet bemind!* Zoo klaagde en jammerde reeds de H. Franciscus van Assisi. Simeon had reeds voorspeld: Hij is gesteld tot een teeken van tegenspraak. (Luc. II, 34.) Hoevelen, die Hem niet kennen, hoevelen, die Hem verloochen! Hoe groot de menigte, die Hem vergeet; die in de bruiloftzaal zijner kerk komen zonder bruiloftskleed; die zichzelf zoeken en hun tijdelijk voordeel boven Hem stellen, Zelfs

onder de zijnen, de trouwe leerlingen, hoevelen, die geen enkel uur met Hem willen waken, wier koelheid en onverschilligheid Hem pijnlijker grieft, dan al wat Hij in de macht der duisternis geleden heeft!

VIII.

Jezus wijst zelf deze eerherstelling aan.

„Daarom vraag Ik van u, dat de eerste Vrijdag na het octaaf van 't H. Sacrament gewijd worde aan eene bijzondere viering om mijn Hart te eeren door de Communie op dien dag; en Ik vraag eene eereboete ter vergoeding van de onwaardige bejegeningen, welke mijn Hart ondergaan heeft, zoolang het uitgesteld is op de altaren.”

Het staat alzoo vast, wij hebben

ten opzichte van onzen Heer alle trappen van ondankbaarheid doorloopen. Weldaden, die Hij aanbood zijn geweigerd, vaak met minachting. Anderen zijn achteloos en zonder waardeering ontvangen, enkelen ontzettend misbruikt; op alle wijzen is Hij gehoond en beleedigd. Dit moet Hem op vele wijzen goedgeemaakt en hersteld worden. Waar te beginnen en hoe? Wat moeten wij doen? Hijzelf gewaardigt zich de middelen aan te geven.

De eerste daad van schadeloosstelling is *het jaarlijksch feest van Zijn Goddelijk Hart*, dat nu in de Katholieke Kerk in de rij der feesten van den eersten rang is opgenomen. 't Is een feest, waarop wij dankbaar juichen met Isaïas (XII): *Zie hier is God, mijn Zaligmaker! Vertrouwelijk zal ik nu met Hem omgaan en niet vreezen, want mijne sterkte en mijn lof is de Heer, en Hij is mij ten Heil geworden. Blijde zult*

gij wateren putten uit de bronnen des Zaligmakers."

Dech de grondtoon klinkt weemoedig, gelijk Veronica's hulde op den kruisweg, gelijk de klacht van David: *Mijn hart heeft smaad verwacht en ellende, en ik zag uit naar een, die deelen zou in mijne droefheid, en hij was er niet, die mij zou troosten en ik vond niemand."* (Ps. 68 v 29.) En Joannes, die ooggetuige was, verkondigt, hoe het *Hart van Jezus aan het kruis, met een lans doorstoken, bloed en water heeft uitgestort.* (Jo. XIX.)

De priester bid de getijden van 't H. Hart, waar heel de Christenwereld in wordt uitgenoodigd, *om Christus, die voor ons geleden heeft, te aanbidden.* De hymne zingt vol weemoed van de vermetele en wreede bende onzer driften, die het onschuldige Hart met wond op wond overdekt heeft. Zulk een loon had God niet verdiend! Onder het aanbiddelijk offer, door den

priester opgedragen, naderen de getrouwen des Heeren; zij luisteren naar de klacht der Versmade Liefde en nemen Hem eerbiedig op in hun hart, van zonden zuiver, en verklaren dan in Zijne aanbiddelijke tegenwoordigheid openlijk, dat het onrecht Hem aangedaan, hun innig leed is, dat zij dit herstellen willen en Hem toebehooren in leven en sterven.

Zelfs *de dag* der viering van deze plechtigheid is door Christus aangewezen: *Vrijdag*, waarop de Heer aan 't kruis gestorven, en Zijn Hart doorboord is, daags na 't octaaf van 't H. Sacrament.

In de XIIIe eeuw gaf Onze Heer aan eene Hem toegewijde maagd, Juliana de Cornillon, te verstaan, dat Hij een afzonderlijken vierdag voor 't geheim Zijner hoogste liefde wenschte. Een feest van acht dagen moest ingesteld op den Donderdag, die 't octaaf van Pinksteren volgde. Dan moest

Hij door de menschen verheven worden, die om wille van de menschen de gedaante van Brood had aangenomen. Wanneer dan de H. Hostie op de handen des priesters in zegetocht werd rondgedragen, zou de Kerk harer Zaligmaker prijzen, haren Leidsman en Herder met lied en lofgezing. Zoo geschiedde. Doch in den loop der eeuwen gingen nijldige stemmen op; hier en daar verzwakte het onderbroken lied; op enkele plaatsen werd het slechts fluisterend vernomen, maar smaad en oneer stegen tot een vloed van wilde golven. Zijne liefde werd vergeten, miskend; Zijne weldaden niet geteld, maar in 't H. Sacrament des Altaars, waar de liefde van Zijn Hart het schitterendst zich openbaarde, werden koelheid en verguizing Zijn loon. Ware dit uitsluitend van de zijde Zijner haters gekomen, Hij zou het zwijgend gedragen hebben, (Ps. 54) nu het evenwel van zijne vrienden kwam, opent

Hij den mond tot eene klacht bij Margareta-Maria en eischt *daags na de sluiting van het achtdaagsche feest* Zijner liefde eene schadeloosstelling voor Zijn Hart. „Gij ten minste, vul het te kort uwer medechristenen aan.

Doch is deze aanvulling in hare macht? De liefde vraagt altoos vereeniging. Om met den mensch één te kunnen worden, geeft de Zoon Gods Zijn Vleesch en Bloed, onder de gedaanten van Brood en Wijn, tot spijs en drank. Dit is de allerinnigste vereeniging, die gedacht kan worden.

Wanneer Hij, verborgen in het Tabernakel, den balling in dit tranendal opwacht om dezen te troosten en zijn leed te helpen dragen, dan blijft er nog afstand tusschen hen beiden. De Goddelijke Trooster zit in Zijn eenzamen kerker, de bedroefde knielt voor de gesloten deur, of aanschouwt Hem onder de gedaante van Brood.

Bij het hoogheilig offer der Mis wordt

de Zoon des Vaders het Lam Gods, dat de zonden der wereld wegneemt en, door Zijn geheimzinnig sterven op het altaar, den vertoornden God voor ons vergeving vraagt. Groote afstand bestaat er dan tusschen den zondigen mensch en den Goddelijken Offeraar.

Wanneer wij echter, gehoor gevend aan de dringende uitnoodiging des Heeren: „Neemt en eet, dit is Mijn Lichaam!” in de H. Communie Hem ontvangen, dan houdt alle afstand op, (H. Thomas) alle scheiding valt weg, wij worden één met Hem. Hij blijft in ons, wij blijven in Hem, want Hij komt, opdat wij leven van Zijn leven. (Jo. VI.)

Een welkom onthaal maakt menige afwijzing goed; hartelijke bejegening, juichende blijdschap bij Zijne komst stellen Hem eenigszins schadeloos voor koele en onverschillige ontvangst van vele anderen. Daarom vraagt de Heer eene H. Communie op dien feestdag. Zij moet goed maken de heiligschen-

nissen en afwijzingen van geheel een jaar.

Welke zelfbeproeving behoort hier nochtans vooraf te gaan? Voor mijn eigen te kort en dat mijner medechristenen ga ik Jezus Christus voldoening brengen! Hoe voegt mij oprecht leedwezen over mijne eigene koelheid! Wanneer ik naderen wil om vergeving af te smeeken en schadeloosstelling te bieden, welke reinheid van gemoed, welk berouw over mijne zonden passen mij! Met welken ootmoed en ernstig verlangen behoor ik mij voor te bereiden tot deze Communie, die zoo vele lauwe en slechte Communiën vergoeden moet!

Indien echter de ondankbaarheid der menschen en hunne versmading van 's Heeren liefde tot zulk eene hoogte stijgen, dat het Hart van Jezus, *geduldig en rijk aan barmhartigheid*, nochtans klaagt, kan dan één feestdag in 't jaar, al zou heel de wereld Jezus' wensch

voldoen en eerboete brengen, wel volstaan?

Neen, volstaan niet, onmogelijk. Toch is het eene vergoeding voor Zijn Hart, dat over geheel de aarde, voor elk Tabernakel, betuigingen van leedwezen over het gepleegde onrecht opgaan, vurige Communiën geschieden, kortom een eerherstellingsdag wordt gehouden.

Van Zijne getrouwen durft Onze Verlosser nochtans meer verlangen.

„Mijn Goddelijke Zaligmaker,” schrijft Margareta-Maria, „gelastte mij tot de H. Tafel te naderen op *den eersten Vrijdag* elke maand, om naar mijn vermogen de beleedigingen te herstellen, welke Hij de afgelopen maand in Zijn aanbiddelijk Sacrament heeft ondergaan.”

Sinds is *de eerste Vrijdag* in eere bij al wie Jezus Christus bemint. In de stellige overtuiging Onzen Heer te behagen, voldoen zij dezen wensch, door Hem uitgesproken, en blijven

door deze maandelijksche vereeniging gemakkelijker in staat de vriendschap met Hem, die het eenig leven onzer ziel is, te onderhouden.

Eindelijk sprak Onze Heer tot zijne bevoorrechte vertrouwelingen: „Iedere week, in den nacht van Donderdag op Vrijdag, zal ik u deel geven aan Mijne doodelijke droefheid in den hof van Olijven; zoodat gij, zonder te weten hoe, al de smarten van een pijnlijken doodstrijd ondervindt. Daarom moet gij in dien nacht van 11—12 uren u met Mijn gebed in den hof vereenigen, het aangezicht ter aarde, barmhartigheid afsmeeken voor de zondaars en Mij troosten in Mijne verlatenheid van den kant Mijner slapende leerlingen.”

Wie erkent hier niet den oorsprong der vrome oefening van eerherstellende liefde nu onder den naam van HET HEILIG UUR bij velen in zwang?

Slechts weinigen evenwel zijn in

staat het nachtelijk uur, door Onzen Heer aangewezen, aan deze oefening te wijden. Dienvolgens heeft Z. H. Paus Gregorius XVI, die reeds, 27 Juli 1831, een vollen aflat aan dit godvruchtig werk verbonden had, den 12den December 1836 dien uitgestrekt tot hen, die hun uur Donderdagmiddag of avond kiezen.

Aan de bedoeling des Heeren voldoet ongetwijfeld: alwie Donderdagmiddag of Vrijdag een uur lang herdenkt, wat Hij in den hof geleden heeft, hoe Hij een trooster, een helper zocht en niet vond.

Deze zijn de oefeningen van eerherstel door Onzen Heer zelven verzocht: *het feest van 't H. Hart, de Communie op den eersten Vrijdag* en 't wekelijksch *heilich uur*. Alles is duidelijk en vast omlijnd, de bedoeling is opengelegd; zonder eenige moeite en inspanning wordt geene dezer verricht, doch zij spreken allen van uitboeting, vragen toewijding en voeren dichter tot God.

IX.

Jezus belooft Zijn vereerders overvloedige gunsten.

Onze Heer heeft mij doen verstaan, dat Hij gekend, bemind en aanbeden wil worden door de menschen. Daarom zal Hij vele genaden uitstorten over hen, die zich toewijden aan de vereering en liefde van Zijn heilig Hart. Hij ontdekt mij schatten van liefde en genade voor de personen, die er zich aan wijden en geheel opofferen om Hem alle eer, liefde en glorie te geven, waartoe zij bij machte zijn; maar zoo groote schatten, dat ik geen woorden vind om ze uit te drukken. „Ik beloof u”, sprak Hij, „dat Mijn Hart zich zal uitzetten om de invloeden Zijner liefde in ruime mate te doen gevoelen aan allen, die Mij deze

eer bewijzen en zorg dragen, dat anderen dit doen”.

De verspreiding der devotie tot het aanbiddelijk Hart is een noodzakelijk gevolg der liefde, die het in ons opwekt, want de gloed van een brandend hart is niets anders dan ijver om anderen van zijn overvloed mee te deelen.

Van de Samaritaansche vrouw verhaalt de H. Joannes, dat zij hare waterkruik achterliet, heenging naar de stad en tot die menschen zeide: „*Komt en ziet een mensch, die mij alles gezegd heeft, wat ik heb gedaan. Is deze niet de Christus? Zij gingen dan uit de stad en kwamen tot hem. En vele Samaritanen geloofden in hem om het woord der vrouw, die getuigenis had gegeven. En nog veel meer anderen geloofden in Hem om zijne woorden. En zij spraken tot de vrouw: Nu gelooven wij niet meer om hetgene gij hebt gezegd; want wij hebben Hem zelve gehoord en weten, nu, dat Hij de*

Zaligmaker der wereld is." (Jo. IV. 28. 42.)

Dat onze Heer eenezelfde mededeeling van Margareta-Maria als van de Samaritaansche verlangde, blijkt telkens uit de onwraakbare getuigenissen der Hem toegewijde maagd.

„Hij deed mij zien, dat Zijn groot verlangen om door de menschen volmaakt bemind te worden, Hem gebracht had tot het plan om hun Zijn Hart te openbaren en in deze laatste eeuwen hun dezen krachtigen stoot Zijner liefde te geven. Hij biedt hun een voorwerp en een middel, dat er geheel op is aangelegd Hem te doen beminnen, en niet enkel met woorden doch met de daad. Hij opent hun de schatten van liefde, barmhartigheid, genade, heiligheid en redding, die het besluit. Zij allen, die Hem de eer en liefde, waartoe zij in staat zijn, zelven bewijzen willen en door anderen doen bewijzen, zullen dan verrijkt worden

met den overvloed van goddelijke schatten, waarvan Hij de onuitputbare en onveranderlijke bron is.

„Mijn Goddelijk Hart”, zoo sprak Onze Heer, kan de vlammen zijner gloeiende liefde niet langer bedwingen. Het moet die uitslaan door uw toedoen en zich openbaren aan de menschen, om hen te verrijken met de kostbare schatten, die Ik u ontdek. Zij bevatten de genaden, die heiligen, gelukkig maken en noodig zijn om verwijderd te blijven van den afgrond des verderfs.”

Vernemen wij hier niet de bloote ontwikkeling van 's Heeren woord in het Evangelie: *Vuur ben Ik op aarde komen brengen, en wat anders verlang Ik, dan dat het brande?* (Luc. XII. 49.)

Liefde wekt tot navolging op, dit is haar hoogste triomf. Wil Christus, dat het vuur Zijner liefde ontstoken worde, dan wil zijn vriend het eveneens. Zoekt Hij het geluk der men-

schen, wie Hem bemint kent geen ander doel. De liefde vliegt, snelt en juicht", zegt Thomas à Kempis, „zij is vrij en laat zich niet tegenhouden, zij voelt geen last en telt geen vermoeienis. (III. V.)

In Margareta-Maria toont ons de Heer, hoe zijn H. Hart werkt als de *drijfveer* tot verspreiding dezer devotie. Haar koos Hij uit om ons Zijne verlangens kenbaar te maken. Hier is een apostelschap, eene aankondiging van den Zaligmaker der wereld, gelijk de Samaritaansche in hare dankbaarheid op zich nam. Het bekende APOSTOLAAT DES GEBEDS is hieruit geboren. — Allen, ook zij, die niet rechtstreeks aan het heil der zielen kunnen arbeiden, zijn daartoe in staat door vereenigd gebed. De belangen, de wenschen van het Hart des Zaligmakers te helpen vervullen, is hun doel. Om dit te bereiken, offeren zij elken morgen hunne gebeden, hun werken en lijden

op. Dit alles verheffen en heiligen zij door het te vereenigen met de bedoe-
ling, de gebeden en het lijden Onzes
Heeren in het H. Sacrament des Al-
taars. Het doel, waarvoor Hij alles
opdraagt, is het ontsteken en doen
branden van het vuur Zijner liefde
op aarde; dit maken zij tot hunne
meening. Te dien einde bidden velen
dagelijks nog een tientje van den ro-
zenkrans. De ijverigsten verbinden
zich daarenboven tot de Communie
van den eersten Vrijdag.

Niet alleen drijfveer echter van dit
apostolaat is het heilig Hart van Jezus;
deze *schatkamer van liefde en gerechtig-
heid* is tegelijk de *grond*, waaruit ijver
en apostelschap voortkomen. „Ziehier
het Hart, dat de menschen zoozeer
bemint”, luidt Zijn woord, als Hij een in
vlammen staand hart aan Margareta-
Maria voorstelt.

Het heilig Hart van Jezus is alzoo,
beweegreden en oorsprong van onzen

ijver, maar evenzeer het *middel*, waardoor het apostelschap, de werken van ijver, vruchtbaar worden.

„De devotie tot het heilig Hart,” schrijft Margareta-Maria, „wil niet met geweld opgedrongen worden, maar door de zoete werking Zijner liefde de harten veroveren. Zij gelijkt olie of eerder kostbare balsem, welker geur en vocht zich vanzelf verspreiden. Het is genoeg het heilig Hart van Jezus te doen kennen. Dan late men Hemzelven de zorg over door te dringen in de harten, die Hij zich heeft voorbestemd. Gelukkig zij, die tot dit getal behooren Mijn Goddelijke Zaligmaker deed mij inzien, dat zij, *die aan het heil der zielen werken, de kunst zullen verstaan om de meest onwillige harten te raken. Zij zullen met een wonderbaar gezegenden uitslag arbeiden, wanneer zijzelven van eene teedere devotie tot Zijn Goddelijk Hart doordrongen zijn.*” (Xde belofte).

Eindelijk is het Hart van Jezus, deze

peillooze diepte van alle deugden, het verhevenste voorbeeld van onzen ijver, het model van ons apostolaat. Alles heeft Hij gedaan voor den mensch, Hij heeft zich vernederd en is *gehoorzaam geworden tot den dood*, heeft Zijn leven voor ons afgelegd, en dit is het toppunt der liefde. „*Wanneer Hij dan Zijn leven voor ons afgelegd heeft*”, besluit Johannes, *dan moeten wij voor onze broeders ons leven afleggen*”, dat is besteden tot het laatste uur. (1 Jo. III. 16.) Doch 's menschen behoefteigheid brengt mede, dat hij, voor alles wat hij doet of onderneemt, zijne belooning verwacht. Dit is niet vreemd. Van nature is de mensch zoo hulpeloos, hij heeft zoo weinig en heeft zooveel. Alleen ware 't te betreuren, indien hij het hooger loon voorbijziende, meest zijne aandacht vestigen zou op een aardsch, met den tijd voorbijgaand loon; dat hij meer waarde zou hechten aan de verwijdering van lichamelijk leed, dan

aan de bovennatuurlijke kracht om het geduldig te dragen, waardoor hij eene onverwelkbare kroon verdient.

Ongetwijfeld ware 't voor de verspreiding der devotie tot het H. Hart belooning genoeg, aan Jezus Christus voldoening te mogen geven, Hem te behagen. „Doch, opdat de menschen met grooter bereidvaardigheid zijn wonderbaar en liefdevol verlangen voldoen,” zegt Z. H. Paus Leo, (1889) „noodigt en trekt Jezus hen tot zich door de belofte van groote dingen.”

Welke groote dingen Onze Heer den vereerders van Zijn Hart toezegt, vernemen wij wederom van Zijne bevoorrechte vertrouwelingen.

„Konde ik u eens alles verhalen,” schreef zij haren biechtvader, „wat ik weet van deze beminnelijke devotie tot het H. Hart, en bekend maken aan geheel de wereld, welke genadeschatten het besluit, en Jezus Christus voornemens is uit te storten over allen,

die haar beoefenen. Ik smeeek u, Eerw. Pater, verzuim toch niets om deze aan iedereen bekend te maken.

„Met ontwijfelbare zekerheid heeft Onze Heer mij doen kennen, dat Hij voornamelijk door middel van de paters der Sociëteit van Jezus deze degelijke devotie overal wilde vestigen en zich door haar een groot aantal trouwe dienaars volmaakte vrienden en dankbare kinderen verwerven) Ik ken in het geestelijk leven geene oefening van godsvrucht, meer geschikt om in korten tijd eene ziel tot de hoogste volmaaktheid op te voeren en haar de ware zoetheid, die in den dienst van Christus ligt, te

1) Gelijk Onze Heer de orde der Visitatie koos om de devotie tot Zijn heilig Hart te doen kennen, zoo droeg Hij den paters der Sociëteit voornamelijk op het nut en de waarde er van te verkondigen. Dat hier aan geene uitsluiting van andere priesters moet gedacht worden, blijkt uit de Tiende belofte, waar *allen vereerders van 't H. Hart, die aan het heil der zielen werken*, wond rhaar welslagen wordt verzekerd.

doen smaken. Wisten de menschen, hoe aangenaam deze devotie aan Jezus Christus is, dan verklaar ik met beslistheid, werd er geen Christen met eenige liefde voor Onzen Heer in de ziel gevonden, die haar niet aanstonds beoefenen zou. Zorg vooral, dat de kloosterlingen haar omhelzen. Zij zullen daar zooveel hulp in vinden, dat er geen ander middel noodig is om in de minst geregelde kloostergemeenten *den eersten ijver te doen herleven*, (VII) en wie reeds volgens den regel leven, *tot de hoogste volmaaktheid te roeren*. (VIII.)

Wat de menschen in de wereld betreft, deze zullen door middel dezer aangename godsvrucht *alle hulp verkrijgen, die voor hun staat noodig is* (I); te weten: *den vrede in hun huisgezin* (II); *verkwikking in hun arbeid, den zegen des hemels over al hunne ondernemingen* (V) *en troost in hun tegenspoed* (III). „*In mijn Hart,*” zegt Onze Heer,

„zullen zij eene bijzondere toevlucht vinden gedurende het leven, maar bovenal in het uur des doods.” (IV) „Wat is het zoet te sterven!” roept Margareta-Maria uit, „wanneer men eene hartelijke godsvrucht heeft beoefend jegens het Hart van onzen toekomstenden Rechter!” Daarom legt de Kerk ons nu in de nieuwe Litanie deze juichtonen op de lippen: *Hart van Jezus, behoud van wie op U hopen; Hoop van wie in U sterven; Hart van Jezus, ons leven en onze verrijzenis!*

Wel mocht de vriendin des Heeren getuigen: *De zieken en de zondaars vinden in het minzaam Hart van Jezus eene allerzekerste wijkplaats en blijven daar in veiligheid.* (VI) Voortdurend blijft toch dit Hart een zoenoffer voor onze zonden en een slachtoffer voor de zondaren.

„Al wie Jezus Christus”, gaat zij voort, „eene dankbare liefde toedraagt, gelijk deze in de devotie tot Zijn heilig Hart Hem aangeboden wordt, zal de

hulp van boven in alle vormen over zich neder zien dalen ; zelfs *in de plaatsen, waar de Leeltenis van Zijn heilig Hart ter vereering ten toon staat, zal Hij zezeningen afzenden.* (IX) Want Hij heeft mij verzekerd, er een geheel bijzonder behagen in te scheppen, onder de afbeelding van dit menschelijk Hart vereerd te worden. Hij heeft mij verschillende *namen in dit Hart geschreven* doen zien, ter oorzake van hun verlangen om Hem te vereeren ; *en nooit zal Hij toelaten, dat zij er uitgewischt worden.* (XI)

„Op een Vrijdag onder de heilige Communie sprak Onze Heer nog tot zijne onwaardige slavin: Ik beloof u in de overmaat der goedheid van Mijn Hart, *dat Mijne alvermogende liefde aan allen, die negen achtereenvolgende maanden, op den eersten Vrijdag tot de H. Tafel zullen naderen, de genade zal verleen*en der boetvaardigheid in het sterfuur, zoodat zij in Mijne ongenade niet zullen

sterven, maar hunne heilige Sacramenten ontvangen en in dat laatste uur eene veilige wijkplaats vinden in Mijn Hart." (XII) ¹⁾

Zoo blijkt het *Hart van Jezus mild voor allen, die het aanroepen, eene bron van leven en heiligheid, onze vrede en onze verzoening*; daarom in het Vaderland der eeuwige rust, *de vreugde van alle Heiligen!*

1) Zie: *De bruid des Konings en drie harer tijdgenooten*, Amsterdam, 1892 bl. 134 en vg.

LITANIE

VAN HET

aanbiddelijk Hart van Jezus.

(Bestaande uit drie en dertig aanroepingen ter gedachtenis en vereering van de drie en dertig levensjaren des Verlossers op aarde).

Heer, ontferm U onzer.

Christus, ontferm U onzer.

Heer, ontferm U onzer.

Christus, hoor ons.

Christus, verhoor ons.

God, hemelsche Vader, ontferm U onzer.

God, Zoon, Verlosser der wereld, ontferm U onzer.

God, heilige Geest, ontferm U onzer.

Heilige Drievuldigheid, één God, ont-
ferm U onzer.

Hart van Jezus, den Zoon des
eeuwigen Vaders,

Hart van Jezus, in den schoot der
Moedermaagd door den H. Geest
gevormd,

Hart van Jezus, met het Woord
Gods zelfstandig vereenigd,

Hart van Jezus, van oneindige
Majesteit,

Hart van Jezus, heilige tempel
Gods,

Hart van Jezus, woontente des
Allerhoogsten,

Hart van Jezus, Huis van God en
poorte des hemels,

Hart van Jezus, gloeiende vuuroven
van liefde,

Hart van Jezus, schatkamer van
liefde en gerechtigheid,

Hart van Jezus, van goedheid en
liefde overvloeiend,

Hart van Jezus, peillooze diepte
van alle deugden,

ontferm U onzer.

Hart van Jezus, allen lof overwaar-
dig, ontferm U onzer.

Hart van Jezus, Koning en mid-
denpunt aller harten,

Hart van Jezus, waarin alle rijk-
dommen zijn van Wijsheid en
Kennis,

Hart van Jezus, waarin alle vol-
heid der Godheid woont,

Hart van Jezus, waarin de Vader
Zijn welbehagen heeft gevonden,

Hart van Jezus, van welks over-
vloed wij allen ontvangen hebben,

Hart van Jezus, voorwerp van
het verlangen der eeuwige heu-
velen,

Hart van Jezus, geduldig en rijk
aan barmhartigheid,

Hart van Jezus, mild voor allen,
die U aanroepen,

Hart van Jezus, bron van leven
en heiligheid,

Hart van Jezus, zoenoffer voor
onze zonden,

ontferm U onzer.

Hart van Jezus, met versmadingen verzadigd, ontferm U onzer.

Hart van Jezus, verbrijzeld om onze misdaden,

Hart van Jezus, gehoorzaam geworden tot den dood,

Hart van Jezus, met eene lans doorstoken,

Hart van Jezus, bron van alle vertroosting,

Hart van Jezus, ons leven en onze verrijzenis,

Hart van Jezus, onze vrede en verzoening,

Hart van Jezus, slachtoffer der zondaren.

Hart van Jezus, behoud van wie op U hopen,

Hart van Jezus, hoop van wie in U sterven,

Hart van Jezus, vreugde van alle heiligen,

Lam Gods, dat de zonden der wereld wegneemt, spaar ons Heer,

ontferm U onzer.

Lam Gods, dat de zonden der wereld
wegneemt, verhoor ons Heer.

Lam Gods, dat de zonden der wereld
wegneemt, onferm U onzer.

Jezus, zachtzinnig en ootmoedig van
[Harte.

Maak ons hart gelijk aan het Uwe.

LAAT ONS BIDDEN.

Almachtige, eeuwige God, zie neder
op het Hart van Uw welbeminden Zoon
en op de lofprijzing en voldoening, die
Hij, in naam der zondaren, U heeft aan-
geboden; schenk hun, die Uwe barmhar-
tigheid afsmeeken, genadig vergiffenis
in den naam van Uwen Zoon, denzelfden
Jezus Christus, die met U leeft en regeert
in de eenheid des H. Geestes, God door
alle eeuwen der eeuwen. Amen.

KRUISWEG
VAN HET
LIJDENDE HART VAN JEZUS.

VOORBEREIDEND GEBED.

O Jezus, in Uwe groote liefde tot ons, hebt gij aan de gelukzalige Margareta-Maria U te zien gegeven als de „Man van Smarten”, belast met Uw kruis en overdekt met bloedende wonden. Gij hebt haar gevraagd, of er dan niemand was, die met U mede wilde lijden in den deerniswaardigen toestand, waarin de zondaars U hebben gebracht.

Zie, wij komen nu het lijden van Uw heilig Hart overwegen. Wij willen U vergezellen op Uwen kruisweg; Uwe smarten opdragen aan den eeuwiggen Vader om Zijn toorn te bedaren en Zijne barmhartigheid tot vergiffenis te stemmen,

Gij hebt aan Margareta-Maria verzekerd, dat éen rechtvaardige voor duizend zondaren vergiffenis kan verkrijgen. Wij zijn zondaars, o Heer, maar door de verdiensten van Uw mateloos lijden durven wij hopen op vergiffenis voor ons en voor al onze naasten, kwijschelding van straf voor de U zoo dierbare zielen in het vagevuur. Daarom verwekken wij eerst een hartelijk

AKTE VAN BEROUW.

O Jezus, 't is mij leed uit den grond des harten dat ik Uwe goddelijke Majesteit vergramd heb en Uw aanbiddelijk Hart bedroefd door mijne zonden. Ik zou willen afkoopen, wat ik misdeed, maar dit kan ik niet. Daarom zal ik mijne zonden biechten; wisch Gij ze dan uit door Uw goddelijk Bloed en help mij van nu af een leven beginnen dat U, o Jezus, behagelijk is. Amen,

I. Jezus wordt ter dood veroordeeld.

Wij aanbidden U, Christus, en loven U.
Omdat Gij door Uw kruis de wereld
hebt verlost.

Goddelijk Hart van Jezus, vervuld van
schaamte over onze zonden ;
Ontferm U onzer.

Goddelijk Hart van Jezus, overgege-
ven aan den wil des Vaders, die in
Pilatus U ter dood veroordeelt ;
Ontferm U onzer.

Wees genadig, spaar ons, Jezus.
Wij zondaars, wij bidden U, verhoor ons.
Dat wij begrijpen, hoezeer onze zonden
Uwe oneindige goedheid beledigen,
Wij bidden U, verhoor ons.

Dat wij ons in alles aan den heiligen
wil Uws Vaders onderwerpen ;
Wij bidden U, verhoor ons.

Onze Vader. — Wees gegroet.

Eer zij den Vader.

Ontferm U onzer, Heer ! ontferm U onzer.
O God, wees ons zondaars genadig.

II. *Jezus neemt het kruis op
Zijne schouderen.*

Wij aanbidden U, Christus, en loven U.
Omdat Gij door Uw kruis de wereld
hebt verlost.

Goddelijk Hart van Jezus, dat om
onzentwil met groot verlangen het
kruis te gemoet hebt gezien;
Ontferm U onzer.

Goddelijk Hart van Jezus, dat het
zware en ruwe kruis met liefde
hebt omhelsd;
Ontferm U onzer.

Wees genadig, spaar ons, Jezus.
Wij zondaars, wij bidden U, verhoor ons.
Dat wij met moed om Uwentwil de
schoulers zetten onder ons kruis;
Wij bidden U verhoor ons.

Dat wij begrijpen, hoe onze zonden
het zwaarste kruis hebben verdiend;
Wij bidden U, verhoor ons.

Onze Vader. — Wees gegroet.

Eer zij den Vader.

Ontferm U onzer, Heer! ontferm U onzer.
O God, wees ons zondaars genadig.

III. *Jezus valt voor de eerste maal
onder het kruis.*

Wij aanbidden U, Christus, en loven U.
Omdat Gij door Uw kruis de wereld
hebt verlost.

Goddelijk Hart van Jezus, sterker dan
Uw uitgeput heilig Lichaam;
Ontferm U onzer.

Goddelijk Hart van Jezus, vol moeds
om na Uw eersten val op te staan;
Ontferm U onzer.

Wees genadig, spaar ons, Jezus.
Wij zondaars, wij bidden U, verhoor ons.
Dat wij ons hart onder de lasten des
levens tot U geheven houden;
Wij bidden U, verhoor ons.

Dat wij, wanneer menschelijke zwak-
heid ons bezwijken deed, met U den
strijd hervatten;
Wij bidden U, verhoor ons.

Onze Vader. — Wees gegroet.

Eer zij den Vader.

Ontferm U onzer, Heer! ontferm U onzer.
O God, wees ons zondaars genadig.

IV. *Jezus ontmoet Zijne II. Moeder.*

Wij aanbidden U, Christus! en loven U.
Omdat Gij door Uw kruis de wereld
hebt verlost.

Goddelijk Hart van Jezus, gewond door
de ontmoeting Uwer bedroefde Moe-
der;

Ontferm U onzer.

Goddelijk Hart van Jezus, bron van
hemelsche sterkte in hare onvergelij-
kelijke smart;

Ontferm U onzêr.

Wees genadig, spaar ons, Jezus.

Wij zondaars, wij bidden U, verhoor ons.

Dat wij haar op onzen lijdensweg
mogen ontmoeten;

Wij bidden U, verhoor ons.

Dat zij ons aanmoedige om op haar
voetspoor vol vertrouwen U te volgen;

Wij bidden U, verhoor ons.

Onze Vader. — Wees gegroet.

Eer zij den Vader.

Ontferm U onzer, Heer! ontferm U onzer.

O God, wees ons zondaars genadig.

*V. Jezus wordt door Simon van Cyrene
in het dragen van Zijn Kruis
geholpen.*

Wij aanbidden U, Christus, en loven U,
Omdat Gij door Uw kruis de wereld
hebt verlost.

Goddelijk Hart van Jezus, gegriefd,
toen allen voor Uw kruis en lijden
zich schaamden;
Ontferm U onzer.

Goddelijk Hart van Jezus, nog dank-
baar jegens Simon van Cyrene, die
gedwongen U hielp dragen;
Ontferm U onzer.

Wees genadig, spaar ons Jezus.
Wij zondaars, wij bidden U, verhoor ons.
Dat wij er eene eer in stellen U op
den kruisweg te mogen volgen:
Wij bidden U, verhoor ons.

Dat wij ons kruis niet gedwongen, maar
met liefde U nadragen;
Wij bidden U, verhoor ons.

Onze Vader. — Wees gegroet.
Eer zij den Vader.
Ontferm U onzer, Heer! ontferm U onzer.
O God, wees ons zondaars genadig.

VI. *Veronica wischt Jezus' aangezicht
af met een doek.*

Wij aanbidden U, Christus, en loven U,
Omdat Gij door Uw kruis de wereld
hebt verlost.

Goddelijk Hart van Jezus, getroost
door den moed en 't medelijden van
Veronica;

Ontferm U onzer.

Goddelijk Hart van Jezus, zoo dank-
baar, dat Gij Uw heilig afbeeldsel
aan haar schenkt;

Ontferm U onzer.

Wees genadig, spaar ons, Jezus.

Wij zondaars, wij bidden U verhoor ons.

Dat het ons nooit aan den moed ont-
breke om Uw partij te kiezen;

Wij bidden U, verhoor ons.

Dat de gedachtenis aan Uw smartelijk
lijden onuitwischbaar in ons hart
worde geprent;

Wij bidden U, verhoor ons.

Onze Vader. — Wees gegroet.

Eer zij den Vader.

Ontferm U onzer, Heer! ontferm U onzer.

O God, wees ons zondaars genadig.

VII. *Jezus valt voor de tweede maal
onder het Kruis.*

Wij aanbidden U, Christus, en loven U.
Omdat Gij door Uw kruis de wereld
hebt verlost.

Goddelijk Hart van Jezus, met versmaad-
heden verzadigd bij Uw tweeden val;
Ontferm u onzer.

Goddelijk Hart van Jezus, nog eens Uw
moelijken tocht hervattende uit liefde
tot mij;

Ontferm U onzer.

Wees genadig, spaar ons, Jezus.

Wij zondaars, wij bidden U, verhoor ons.
Dat wij na onze zonden nooit den
moed verliezen;

Wij bidden U, verhoor ons.

Dat Uwe liefde ons helpe telkens tot
bekeering op te staan;

Wij bidden U, verhoor ons.

Onze Vader. — Wees gegroet.

Eer zij den Vader.

Ontferm U onzer, Heer! ontferm U onzer.

O God, wees ons zondaars genadig.

VIII. *Jezus troost de weenende vrouwen.*

Wij aanbidden U, Christus, en loven U.
Omdat Gij door Uw kruis de wereld
hebt verlost.

Goddelijk Hart van Jezus, geroerd door
't medelijden der weenende vrouwen;
Ontferm U onzer.

Goddelijk Hart van Jezus, meer be-
gaan met het oordeel, dat ons dreigt,
dan met Uwe eigene smart;
Ontferm U onzer.

Wees genadig, spaar ons, Jezus.

Wij zondaars, wij bidden U, verhoor ons.
Dat wij niet enkel Uw kruisweg gade-
slaan, maar volgen;

Wij bidden U, verhoor ons.

Dat wij rouwmoedig weenen over ons-
zelve en over onze schuld;

Wij bidden U, verhoor ons.

Onze Vader. — Wees gegroet.

Eer zij den Vader.

Ontferm U onzer, Heer! ontferm U onzer.

O God, wees ons zondaars genadig.

IX. *Jesus valt voor de derde maal
onder het kruis.*

Wij aanbidden U, Christus, en loven U.
Omdat Gij door Uw kruis de wereld
hebt verlost.

Goddelijk Hart van Jezus, tot bezwij-
kens toe benauwd onder den last Uws
lijdens ;

Ontferm U onzer.

Goddelijk Hart van Jezus, Uwe laatste
krachten inspannend om na Uw der-
den val weer op te staan ;

Ontferm U onzer.

Wees genadig, spaar ons, Jezus.

Wij zondaars, wij bidden U, verhoor ons.

Dat deze smart en liefde ons voor
hervalling in de zonde bewaren ;

Wij bidden U, verhoor ons.

Dat wij getrouw in het dragen van
Uw kruis, volharden tot het eind ;

Wij bidden U, verhoor ons.

Onze Vader. — Wees gegroet.

Eer zij den Vader.

Ontferm U onzer, Heer ! ontferm U onzer.

O God, wees ons zondaars genadig.

X. *Jesus wordt ontkleed en met gal gelaafd.*

Wij aanbidden U, Christus, en loven U.
Omdat Gij door Uw kruis de wereld
hebt verlost.

Goddelijk Hart van Jezus, met bitter-
heid voor ons vervuld;
Ontferm U onzer.

Goddelijk Hart van Jezus, wreed ver-
scheurd door het afrukken van Uwe
kleederen;
Ontferm U onzer.

Wees genadig, spaar ons, Jezus.
Wij zondaars, wij bidden U, verhoor ons.
Dat wij nooit meer de lippen zetten
aan den beker der zondige voldoening;
Wij bidden U, verhoor ons.

Dat onze ziel van het kostbaar kleed
der heiligmakende genaden nooit worde
beroofd;
Wij bidden U, verhoor ons.

Onze Vader. — Wees gegroet.

Eer zij den Vader.

Ontferm U onzer, Heer ! ontferm U onzer.
O God, wees ons zondaars genadig.

XI. *Jesus wordt aan het kruis genageld.*

Wij aanbidden U, Christus, en loven U.
Omdat Gij door Uw kruis de wereld
hebt verlost.

Goddelijk Hart van Jezus, door de
kruisiging met duldelooze pijnen
gefolterd ;

Ontferm U onzer.

Goddelijk Hart van Jezus, in Uw dorst
aan het kruis met azijn gelaafd ;

Ontferm U onzer.

Door Uw kruis en lijden, verlos ons
Jezus !

Wij zondaars, wij bidden U, verhoor ons.

Dat ons de liefde tot U aan het kruis
Uwer geboden nagele ;

Wij bidden U, verhoor ons.

Dat wij Uwe goddelijke liefde niet langer
met koelheid en ondank vergelden ;

Wij bidden U, verhoor ons.

Onze Vader. — Wees gegroet.

Eer zij den Vader.

Ontferm U onzer, Heer! ontferm U onzer.

O God, wees ons zondaars genadig.

XII. *Jesus sterft aan het kruis.*

Wij aanbidden U, Christus, en loven U.
Omdat Gij door Uw kruis de wereld
hebt verlost.

Goddelijk Hart van Jezus, op het
kruis door liefde voor mij gebroken,
Ontferm U onzer.

Goddelijk Hart van Jezus, met eene
lans geopend om mij eene schuil-
plaats te bieden;
Ontferm U onzer.

Door uw schandelijken dood, verlos
ons Jezus.

Wij, zondaars, wij bidden U, verhoor ons.
Dat wij in allen nood onzen toe-
vlucht in dit open Hart mogen nemen;
Wij bidden U, verhoor ons.

Dat Gij ons in 't uur des doods
gebieden wilt met vertrouwen tot U
te komen;

Wij bidden U, verhoor ons.

Onze Vader. — Wees gegroet.

Eer zij den Vader.

Ontferm U onzer, Heer! ontferm U onzer.
O God, wees ons zondaren genadig.

XIII. *Jesus' heilig Lichaam wordt van
het kruis genomen.*

Wij aanbidden U, Christus, en loven U.
Omdat Gij door Uw kruis de wereld
hebt verlost.

Goddelijk Hart van Jezus, voorwerp
van aanbidding, liefde en smart
voor Uwe moeder, met Uw heilig
Lichaam op haar schoot ;
Ontferm U onzer.

Goddelijk Hart van Jezus, verheerlijkt
door de teekenen en wonderen bij
Uw sterven ;
Ontferm U onzer.

Om de smarten uwer heilige Moeder,
verlos ons, Jezus.

Wij zondaars wij bidden U, verhoor ons.
Dat de beschouwing Uwer H. Wonden
genezenden balsem in de onze storte ;
Wij bidden U verhoor ons.

Dat wij nooit moede worden aan Uw
heilig Lichaam eere en liefde te be-
wijzen ;

Wij bidden U verhoor ons.

Onze Vader. — Wees gegroet.

Eer zij den Vader.

Ontferm U onzer, Heer! ontferm U onzer.
O God, wees ons zondaren genadig.

XIV. *Jesus' heilig Lichaam wordt in
het graf gelegd.*

Wij aanbidden U, Christus, en loven U.
Omdat Gij door Uw kruis de wereld
hebt verlost.

Goddelijk Hart van Jezus, boom des
levens ;
Ontferm U onzer.

Goddelijk Hart van Jezus, geestelijk
paradijs ;
Wij bidden U, verhoor ons.

Goddelijk Hart van Jezus met de
Godheid vereenigd, nedergelegd in
een nieuw graf ;
Ontferm U onzer.

Goddelijk Hart van Jezus, sterker dan
dood en zonde bij Uwe opstanding
uit het graf ;
Ontferm U onzer.

Door Uwe heerlijke Verrijzenis, verlos
ons Jesus.

Wij zondaars, wij bidden U, verhoor ons.
Dat wij Uw goddelijk Lichaam en
bloed altoos in een zuiver hart mogen
ontvangen ;
Wij bidden U, verhoor ons.

Dat wij eens gevoelen, hoe zoet het
 sterven is, voor wie Uw aanbiddelijk
 Hart trouw hebben vereerd;
 Wij bidden U, verhoor ons!

Onze Vader. — Wees gegroet.
 Eer zij den Vader.

Ontferm U onzer, Heer! ontferm U onzer,
 O God, wees ons zondaars genadig.

Hart van Jezus, troost der bedroefden.
 wij bidden U, verhoor ons.

Hart van Jezus, sterkte der zwakken,
 wij bidden U, verhoor ons.

Hart van Jezus, hoop der stervenden,
 wij bidden U, verhoor ons.

Lam Gods, dat wegneemt de zonden
 der wereld, spaar ons Heer.

Lam Gods, dat wegneemt de zonden
 der wereld, verhoor ons Heer.

Lam Gods, dat wegneemt de zonden
 der wereld, ontferm U onzer.

Christus hoor ons, Christus verhoor ons.

*Hierna bidt men gewoonlijk 6 maal
 Onze Vader en Wees gegroet.*

Toewijding aan 't H. Hart van Jezus,

(voorgesteld door de Zalige Margareta-Maria.)

Ik N.N. geef en wijd aan 't heilig Hart van Onzen Heer Jezus Christus mijn persoon, mijn leven, mijne handelingen leed en smarten, en ik wil geheel mijzelven alleen besteden om Hem te eeren, te beminnen en te verheerlijken. Dit is mijn onherroepelijk besluit geheel voor Hem te zijn en alles te Zijner liefde te doen, terwijl ik van harte verzaak aan al wat Hem zou kunnen mishagen.

O heilig Hart van Jezus, U neem ik tot eenig Voorwerp mijner liefde, tot Beschermmer van mijn leven, tot Waarborg van mijn heil, tot Geneesmiddel mijner zwakheid en onstandvastigheid, tot hersteller van wat ik

ooit misdeed en tot veilige toevlucht in het uur van sterven. Wees, o Hart van goedheid, mijne rechtvaardiging bij God, Uwen Vader, en keer de schichten zijner billijke gramschap van mij af. O Hart van liefde, ik stel op U al mijn vertrouwen; alles vrees ik van mijne bedorven en zwakke natuur, maar ik hoop alles van Uwe goedheid. Verteer dan in mij al wat U mishagen kan of weerstand bieden. Laat de oprechte liefde tot U mijn hart zóó doordringen, dat ik U nooit vergete, noch van U gescheiden kunne worden. Ik smEEK U om al de blijken Uwer goedheid, laat mijn naam in U geschreven staan, want ik wil er al mijn geluk en mijn roem in stellen als geheel de Uwe te leven en te sterven. Amen.

ENCYCLIEK

VAN

ONZEN ALLERHEILIGSTEN VADER
LEO XIII,

door de Goddelijke Voorzienigheid Paus.

Over de toewijding van het menschdom aan
het allerheiligst Hart van Jezus.

Aan Onze Eerwaardige Broeders de patriarchen, primaten, aartsbisschoppen, bisschoppen en andere ordinarissen, in vrede en gemeenschap met den H. Stoel.

LEO XIII, Paus.

*Eerwaardige Broeders,
heil en Apostolischen Zegen.*

Zooals u niet onbekend is gebleven, hebben Wij onlangs door Apostolische Brieven de opening aangekondigd van het Jubeljaar, overeenkomstig de gewoonte en de instellingen Onze voorgangers binnenkort in deze stad te vieren.

Heden, in de hoop en met het doel de

heilige viering van deze godsdienstige plechtigheid te verhoogen, komen Wij een heerlijke zaak u bekend maken en aanbevelen, van welke, zoo slechts allen van harte met gewilligheid en blijde instemming aan Onze stem gehoor geven, allereerst voor de Christenheid, vervolgens voor de geheele menschelijke samenleving met grond rijke en blijvende vruchten mogen verwacht worden.

Reeds meer dan eens hebben Wij getracht de hoogst loffelijke devotie, welke zich de vereering van het Allerheiligst Hart van Jezus ten doel stelt, in heiligheid te bevestigen en met grooteren luister te omgeven, naar het voorbeeld van onze voorgangers Innocentius XII, Benedictus XIII, Clemens XIII, Pius VI, VII en IX. Wij hebben dit voornamelijk gedaan door Ons decreet van den 18n Juni 1889, waardoor Wij den feestdag van dien naam tot een van de eerste klasse verheven hebben. Nu echter staat voor Onzen geest een nog heerlijker vorm van vereering, welke als ware het van alle eerbewijzen, die tot dusver aan het Allerheiligste Hart plachten gebracht te wor-

den, de voltooiing en de volmaking zal zijn, en welke, naar Wij vertrouwen, onzen Zaligmaker Jezus Christus hoogst aangenaam zal wezen. Het is echter geenszins nu voor 't eerst, dat de zaak, over welke Wij spreken, is te berde gebracht. Immers ruim vijf en twintig jaar geleden, toen het plechtige tweede eeuwfeest ophanden was van het bevel, door de gelukzalige Margareta Maria de Alacoque van den Hemel ontvangen, om de vereering van het H. Hart te verspreiden, zijn verscheiden verzoekschriften, niet slechts van particuliere personen, maar ook van bisschoppen uit verschillende oorden aan Pius IX gericht, met de bede, dat Hij het gezamenlijke menschelijk geslacht aan het aanbiddelijk H. Hart zou willen toewijden. Het werd toen oorbaar geacht, de zaak uit te stellen, opdat een rijpere beslissing zou kunnen volgen; intusschen werd aan steden, welke zich afzonderlijk wilden toewijden, daartoe de vergunning gegeven en het formulier van toewijding vastgesteld. Nu nieuwe redenen zich bij de bestaande hebben gevoegd, meenen Wij

dat de zaak rijp is geworden voor uitvoering.

Voorzeker heeft Jezus Christus recht op dit rijkste en grootste blijk van vereering en hulde, daar Hij de Vorst is en opperste Heer. Immers Zijne heerschappij strekt zich niet alleen uit over de Katholieke volken, noch ook alleen over hen die, afgewasschen door de wateren des Doopsels, rechtens althans tot de Kerk behooren, — hoewel òf de dwaling hen het rechte spoor bijster maakt, òf de scheuring hen van de liefde verwijderd houdt, — doch zij omvat ook allen buiten het Christelijk geloof, zoodat in volle waarheid Jezus Christus heerschappij voert over het geheele menschelijk geslacht. Want het betaamt, dat Hij die de Kengeborene is des Vaders en met Dezen deze fde natuur bezit, *het afschijnsel van Zijne heerlijkheid en het evenbeeld van Zijne zelfstandigheid* met den Vader alles gemeen heeft, derhalve ook de heerschappij over al het geschapene. Daarom getuigt de Zoon Gods van Zich-Zelfen bij den Profeet: „*Ik ben gesteld tot Koning over Sion,*

Zijn heiligen berg. — De Heer sprak tot Mij: Gij zijt mijn Zoon, heden heb Ik U voortgebracht. Eisch van Mij, en Ik zal U de volken geven tot Uw erfdeel en de grenzen der aarde tot Uw bezit". Waardoor Hij verklaart, van God de heerschappij ontvangen te hebben, zoowel over de geheele Kerk, die verstaan wordt door den berg Sion, als over het verdere gedeelte van de wereld, welke door de wijdere omschrijving wordt aangeduid. Op welken grondslag deze heerschappij steunt, leeren voldoende de woorden: *Gij zijt Mijn zoon*. Immers omdat Hij de zoon is des Konings, is Hij de erfgenaam der volledige heerschappij. Hieruit volgt: *Ik zal U de volken geven tot Uw erfdeel*. Waarmede overeenstemmen de woorden van den Apostel Paulus: *dien hij erfgenaam heeft gesteld van alles*.

In de eerste plaats echter is in het oog te houden wat Jezus Christus omtrent Zijn heerschappij getuigt, thans niet door de Apostelen of door de Profeten, maar door Zijn eigen woorden. Op de vraag van den romeinschen landvoogd: *Zoo*

zijt Gij dan Koning? antwoordde Hij zonder eenige aarzeling: *Gij zegt het. Ik ben Koning.*

En de grootheid van die macht en de oneindigheid van die heerschappij bevestigen nog duidelijker deze tot de Apostelen gesproken woorden: *Mij is alle macht gegeven in den hemel en on aarde.* Indien nu aan Christus alle macht gegeven is, volgt noodwendig, dat Zijn heerschappij moet wezen eene allerhoogste, onbeperkte en van niemands willekeur afhankelijke, en dat niets met haar gelijk of gelijksoortig kan wezen: daar zij gegeven is over den hemel en over de aarde, moet zij den hemel en de aarde aan zich onderworpen hebben. In werkelijkheid heeft Jezus Christus dit bijzondere, Hem eigene recht uitgeoefend, toen Hij de Apostelen gelastte Zijn leer te verbreiden, alle menschen door het Doopsel ter zaligheid in ééne Kerk te verzamelen en eindelijk wetten op te leggen, die niemand zonder gevaar voor zijne eeuwige gelukzaligheid kan versmaden.

Hiermede echter is nog niet alles ge-

zegd. Christus toch beveelt niet slechts door een aangeboren recht, als eengeboren Zoon Gods, maar ook door een verworven recht. Immers Hij heeft ons verlost van *de macht der duisternissen*, *Hij-Zelf heeft Zich gegeven tot losprijs van allen*. Derhalve zijn geworden een *Volk van vrijgekochten*, niet alleen de Katholieken en allen die het Doopsel wettig hebben ontvangen, maar alle menschen, afzonderlijk en gezamenlijk. Betreffende dit punt zegt zeer juist Augustinus: *Gij vraagt wat Hij gekocht heeft. Ziet wat Hij gegeven heeft, en gij zult vinden wat Hij gekocht heeft. Het bloed van Christus was koopprijs. Hoeveel is dit waard? Wat, tenzij de geheele wereld? Wat, tenzij alle volken? Wat Hij gegeven heeft, heeft Hij voor alles gegeven.*

De oorzaak en reden verder, waarom ook de ongeloovigen onder de machten de heerschappij staan van Jezus Christus, leert de H. Thomas. Nadat hij aangaande de rechtsmacht van Christus de vraag gesteld heeft, of zij zich uitstrekt tot alle menschen, en die vraag beves-

tigerd heeft beantwoord, besluit hij zeer te recht: *de rechtsmacht is een gevolg van de koninklijke macht. Aan Christus derhalve is alles onderworpen, wat de oppermacht (rechtens) aangaat, ook al is alles Hem nog niet onderworpen wat de uitoefening der oppermacht betreft.* De heerschappij nu, de oppermacht van Christus over de menschen wordt uitgeoefend door de waarheid, door de gerechtigheid, het meest door de liefde.

Maar bij dezen tweevoudigen grondslag van Zijne macht en heerschappij staat Hij goedgunstig toe, dat van onzen kant, zoo wij willen, de vrijwillige toewijding komt.

Nu is echter Jezus Christus, te zelfder tijd God en Verlosser, oneindig rijk door het volmaakte bezit van al het bestaande; wij daarentegen zijn zóó arm en behoeftig, dat, om Hem iets te schenken, wij niets hebben uit ons zelve. In Zijne groote goedheid en liefde echter verbiedt Hij volstrekt niet, dat wij Hem schenken en toewijden wat het Zijne is, alsof het ons rechtens toebehoorde. Niet alleen verbiedt Hij dit niet, maar Hij

verlangt het en vraagt: *Zoon, geef Mij uw hart.* Derhalve kunnen wij Hem schenken althans door den wil en de geneigdheid onzer ziel. Want niet alleen door onszelfen aan Hem toe te wijden, erkennen en aanvaarden wij openlijk en met vreugde Zijne heerschappij, maar daadwerkelijk getuigen wij, dat indien hetgeen wij Hem schenken, het onze was, wij het Hem van ganscher harte zouden geven, tevens Hem smekende, dat Hij Zich moge gewaardigen, het van ons aan te nemen, hoewel het geheel het Zijne is. Dit is de beteekenis van de zaak, die het hier geldt; deze de meening, welke Wij aan onze woorden gehecht wenschen. En omdat door het H. Hart het symbool en afbeeldsel worden uitgedrukt van de oneinlige liefde van Jezus Christus, welke zelve ons tot wederliefde beweegt, is het passend, zich aan Zijn Goddelijk Hart toe te wijden; wat echter niets anders is dan zich aan Jezus Christus over te geven en te verbinden, omdat alle eer, toewijding en godsvrucht, die bewezen worden aan het goddelijk Hart, wezenlijk

en in de volle beteekenis worden bewezen aan Christus zelven.

Tot het ijverig beoefenen van deze devotie vermanen Wij dus en sporen Wij allen aan, die het Goddelijk Hart kennen en beminnen, en Wij verlangen vurig, dat zij allen er toe zullen medewerken, om dezelfde smeekingen op eenzelfde tijdstip uit duizenden zielen hemelwaarts te doen stijgen. — Zullen Wij nu verder niets in het we k stellen om zoo ontelbaar velen, voor wie het licht der christelijke waarheid nog niet is verschenen, tegen den ondergang naar de ziel te vrijwaren? Maar Wij vertegenwoordigen immers Dengene die kwam om zalig te maken hetgeen verloren was, en die Zijn bloed vergoot voor het heil van geheel het menschelijk geslacht. Vandaar dat Wij diegenen, welke in de schaduwen des doods gezeten zijn, niet alleen voortdurend trachten op te wekken tot het waarachtige leven, door te hunner onderrioting Christus' gezanten uit te zenden naar alle wereldstreken, maar ook thans, bewogen door hun lot, hen aan het allerheiligst Hart van Jezus met nog

grooter aandrang aanbevelen en, zoo-
 verre het in Onze macht staat, daaraan
 toewijden. Vandaar dat deze godsvrucht,
 welke Wij door allen wenschen beoefend
 te zien, ook aan allen voordeelig zal
 zijn. Daardoor zullen zij, die Jezus Chris-
 tus kennen en beminnen, hun geloof en
 hun liefde voe en toenemen. Diegenen
 welke, ofschoon Christus kennende, toch
 Zijne wetten en geboden veronacht-
 zamen, zullen aan dat Heilig Hart de
 vlam der liefde kunnen ontleenen, om
 er hun eigen hart mee te ontsteken.
 Voor die ongelukkigen ten slotte, welke
 geslagen zijn door de blindheid des hei-
 dendoms, zullen Wij allen één van ziel
 de genade des Hemels afsmeeken, opdat
 Jezus Christus, die reeds over hen heerscht
volgens Zijne macht, hen ook aan Zich
 onderwerpe, zoodat Hij *Zijnemacht* over
 hen *doe gelden* niet alleen *in het toe-*
komstige leven, *wanneer Hij aan allen*
Zijn wil zal vervullen, *aan sommigen*
door hen te straffen, maar ook in
 dit sterflijk leven, door hun deelgenoot-
 schap te schenken aan het geloof en de
 heiligheid, opdat zij door deze deugden

God verheerlijken zooals het betaamt en tot het eeuwig geluk des Hemels geraken mogen

In zoodanige toewijding is ook voor de Staten het middel gelegen tot vorming van betere toestanden, daar zij in staat is den band, welke het openbaar leven met God verbindt, te herstellen of vaster dicht te snoeren. In den laatsten tijd wordt er uit alle macht naar gestreefd tusschen de Kerk en de burgerlijke maatschappij een muur te doen verrijzen. In de wetgeving en het bestuur der Staten gelden Gods gezag en Zijne heilige rechten voor niets, de invloed van den godsdienst mag zich in het openbare leven op geenerlei wijze doen gevoelen. Dit staat nagenoeg gelijk met de uitroeiing van het Christelijk geloof en eene poging om, indien het mogelijk ware, God-Zelf van de aarde te verbanen. Is het dan wonder, dat, waar de mensch zich tot zulk een overmoed laat verleiden, het menschelijk geslacht meer en meer de prooi wordt van dien toestand van verwarring en die slingerende golven, welke het voor niemand mogelijk

maken, zonder vrees en buiten gevaar te leven? Het kan niet anders, of zoodra de godsdienst veronachtzaamd wordt, moeten de meest hechte steunsels der openbare rust en veiligheid ineenstorten. Maar God, die Zijne vijanden zal treffen met rechtvaardige en welverdiende straffen, heeft dezulken overgelaten aan hun eigen hartstocht, opdat zij de slaaf worden hunner begeerigheden en zichzelve verderven door hunne bandelooze vrijheid. Vandaar die geweldige rampen, welke de menschen reeds zoo lang treffen, en die het dringend noodig maken, de hulp in te roepen van dien Eene, Wiens macht alleen ze kan afwenden. Wie nu is deze anders dan Jezus Christus, de Eeniggeborene Gods? *Daar is immers geen andere naam onder den hemel aan de menschen geschonken, waarin wij moeten zalig worden.* Tot Hem dus gevlucht, die de weg, de waarheid en het leven is. Men is afgedwaald: men dient op den weg terug te keeren; duisternissen zijn gekomen over de geesten: die duisternis moet verdreven door het licht der waarheid; de dood heeft

om zich heen gegrepen : het leven dient thans gezocht. Slechts dan zullen al die wonden genezen worden, slechts dan zal men weer ten volle mogen hopen op het herstel van het oude gezag, slechts dan zullen de symbolen van den vrede weer in eere hersteld worden, en zwaarden en wapenen uit de handen vallen, wanneer allen uit vrijen wil zich gehoorzaam zullen onderwerpen aan de heerschappij van Christus en *alle tong zal belijden, dat de Heer Jezus Christus is in de glorie van God den Vader.*

Toen de Kerk, bij den aanvang van haar bestaan, zuchtte onder het juk, haar door de Caesars opgelegd, verscheen aan een jeugdigen keizer hoog in de lucht het teeken des kruises, als de voorspelling en de oorzaak tevens van een volledige overwinning, die weldra volgde. Ziet — heden ten dage wordt aan de wereld opnieuw een goddelijk teeken van voorbeduiding gegeven : het Allerheiligst Hart van Jezus, waarboven het kruis, uitstralend tusschen een schitterenden vlammengloed. Op dit Hart moet

aller hoop worden gevestigd, van dit Hart moet het heil der menschen worden afgesmeekt en verwacht.

Ten slotte willen Wij niet verzwijgen, dat Wij tot de aanbeveling dezer godsvrucht zijn aangespoord ook door het feit — wel is waar Ons persoonlijk betreffende, maar toch gewichtig en merkwaardig genoeg — dat God, de Gever van alle goede gaven, Ons nog kort geleden, na het doorstaan van eene gevaarlijke ziekte, heeft behouden. Door de eerbewijzen aan het Allerheiligst Hart te doen vermeederen, willen Wij deze weldaad openlijk gedenken en er dankbaarheid voor betoonen.

Daarom bevelen Wij, dat op den negenden, tienden en elfden dag der aanstaande maand Juni in de vornaamste kerk van elke stad en van elk dorp bepaalde door Ons goedgekeurde gebeden zullen opgezonden en op elken dier dagen aan die gebeden de litanie van het Allerheiligst Hart zal toegevoegd worden, en dat op den laatsten dag een formulier van toewijding zal worden gebeden, hetwelk Wij

u, beminde Broeders, doen toekomen tegelijk met dit schrijven.

Als onderpand der Goddelijke gunsten en als bewijs van Onze genegenheid verleen en Wij u, alsmede aan de geestelijkheid en het volk, waarover gij gesteld zijt, in den Heer van ganscher harte den apostolischen zegen.

Gegeven te Rome bij Sint Pieter den 25 Mei 1899, het twee-en-twintigste jaar van Ons Pausschap.

LEO XIII, Paus.

**Toewijding van de Wereld aan het Aller-
heiligst Hart van Jezus.**

Allerzoetste Jezus, Verlosser van het menschelijk geslacht, zie ons in allen ootmoed voor Uw altaar neergeknielt. Wij behooren U toe, en wij willen U ook toebehooren; maar om des te inniger met U vereenigd te zijn, wijdt ieder onzer zich heden vrijwillig aan U toe. Zoovelen zijn er, die U nimmer gekend hebben; zoovelen, die U door het veronachtzamen Uwer geboden van zich hebben afgestooten. Allergoedertierenste Jezus, heb met hen allen medelijden en trek hen tot Uw Heilig Hart. O Heer, wees Gij Koning, niet enkel over de getrouwen, die nooit van U zijn afgeweken, maar ook over de schuldige kinderen, die U hebben verlaten. Doe hen spoedig terugkeeren tot het huis huns Vaders, opdat zij niet van

ellende en honger omkomen. Wees Gij Koning over hen, die door dwaling des geestes misleid, of door scheuring van ons gescheiden zijn, en roep hen terug tot de poort der Waarheid en de eenheid des Geloofs, opdat het weldra één schaapstal en één Herder worde. Wees Gij Koning over allen, die in het bijgeloof der heidenen van vroeger leven, en voer hen genadig uit de duisternis tot het licht en het Rijk Gods. Schenk aan Uwe Kerk o Heer, rustige en ongestoorde vrijheid; schenk aan alle volken den vrede en geef, dat over geheel de aarde deze ééne kreet weerklinke: Eere zij aan het Goddelijk Hart, dat ons de zaligheid heeft verworven, ere, lof en glorie in alle eeuwen. Amen!

SCHIETGEBEDEN.

Mijn Jezus, barmhartigheid!

Honderd dagen aflaat.

Bemind zij overal het heilig Hart van Jezus!

Honderd dagen aflaat.

Jezus, zachtzinnig en ootmoedig van harte, maak mijn hart gelijk aan het Uwe.

Driehonderd dagen aflaat.

Zoet Hart van Maria, wees mijn heil!

Driehonderd dagen aflaat.

Gezegend zij de heilige, onberlekte en allerzuiverste ontcangenis der heilige Maagd en Moeder Gods!

Driehonderd dagen aflaat.

N.B. Al deze aflaten zijn toevoegelijk aan de geloovige zielen in 't vagevuur.

GEEED
OM DE
HEILIGVERKLARING
DER
Gelukzalige MARGARETA-MARIA
EN DE
ZALIGVERKLARING
van den Eerbiedwaardigen
CLAUDIUS DE LA COLOMBIÈRE
te verkrijgen.

Heer Jezus Christus, die ons door Margareta-Maria de onnaspeurlijke rijkdommen van Uw Hart geopenbaard hebt, verleen ons nu ook nog de gunst, de veelgeliefde leerling van Uw aanbiddelijk Hart, verheven te zien in de rij der heiligen.

O, Edelmoedige Koning, die de kleinste werken, te Uwer liefde verricht, zoo gaarne honderdvoudig beloont, gedenk

de vervolgingen en vernederingen door Margareta-Maria verduurd; gedenk hare tranen, hare smarten, hare heldhaftige boetewerken, al wat die edele maagd gedaan en geleden heeft. Heel haar leven heeft zij zich aan Uwe glorie gewijd en voor Uw Goddelijk Hart geijverd. Verheerlijk haar nu voor ons: laat op hare voorspraak, de wonderen geschieden, door de Kerk geeischt, opdat deze de plechtige zegepraal harer *heiligerklärung* kunne vieren.

O, God van goedheid, voeg nog eene tweede gunst bij die, welke wij U vragen. Verleen tot Uwe glorie en tot troost Uwer zoo zwaar beproefde Kerk, de kroon der *Gelukzaligen* aan den Eerbiedwaardigen Claudius de la Colombière, den gids en steun Uwer getrouwe dienaress in de vestiging der devotie tot Uw H. Hart.

Moge het spoedig opnieuw blijken, dat deze beiden, door U uitgekozen, gelijkelijk met geestelijke goederen ver-

rijkt en voor altijd in Uw Hart vereenigd zijn. Beloon hen beiden, die te zamen voor U hebben gearbeid, gestreden en geleden. Schenk dien troost aan den H. Vader in de bitterheden, die hij verduurt. Bereid die vreugde aan de vereerders van Uw Hart.

Om ons deze gunsten waardiger te maken, smeecken wij U dringend, ons den moed te geven om de deugden dezer twee apostelen van Uw Hart na te volgen, vooral de nederigheid, de zachtzinnigheid, de naastenliefde, het verlangen tot lijden en de vergevingsgezindheid, opdat wij, na hier gewandeld te hebben in het voetspoor der heiligen, eens met hen de gelukzalige eeuwigheid mogen ingaan. Amen.

(De *Heiligverklaring* der Zal. Marg.-Maria werd door Z. H. Leo XIII zelf gekozen tot algemeene intentie van het Apostolaat des Gebeds voor de maand Januari 1890.)
